Annus XVII - Vol. XVII 3 Augusti 1925 Num. 10

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Litterae Decretales, p. 337 - Litterae Apostolicae, p. 366 - Epistolae, p. 375.

Acta SS. Congregationum: *Suprema S. C. S. Officii*: Decreta. p. 378 - *S. C. Consistorialis*: Provisio Ecclesiarum, p. 380 - *S. C. Concilii*: Decretum, p. 381 - *S. C. de Propaganda fide*: I Provisio Ecclesiae, II Nominationes, p. 383 - *S. C. Rituum*: Decreta, p. 384 - *S. C. pro Ecclesia Orientali*: Nominationes, p. 392.

Diarium Romanae Curiae: S. C. dei Riti, p. 393 - Segreteria di Stato: Nomine e Onorificenze, p. 394 - Maggiordomato di S. Santità: Nomine, p. 397 - Necrologio, p. 400.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · XXV

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana — Roma.

Pretium annuae subnotationis
Pro Italia, Lib. 18 — Extra Italiam, *Frs.* 24 —
Unius fasciculi, Lib. 3 —

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XVII, n. 10 – 3 Augusti 1925)

ACTA PII PP. XI

LITTERAE DECRETALES

PAG.

I. *Vehementer.* – Beata Teresia a Iesu Infante, monialis professa Ordinis Carmelitarum Excalceatorum, Sanctorum fastis adscribitur. – 17 Maii 1925 337

II. *Misericordiarum Deus.* – Beatus Petrus Canisius, sacerdos e Societate Iesu, Sanctorum fastis adscribitur et Universalis Ecclesiae Doctor declaratur. – 21 Maii 1925 349

LITTERAE APOSTOLICAE

I. *E Christi latere.* – Ven. Dei Famuli Laurentius Imbert Episcopus Capsensis et socii Beati renuntiantur. – 5 Iulii 1925 366

II. *Ab exordiis.* – Ven. Dei Famulus Petrus Iulianus Eymard, fundator Congregationis Presbyterorum a Ssmo Sacramento atque Instituti Ancillarum Ssmi Sacramenti, Beatus renuntiatur. – 12 Iulii 1925 370

EPISTOLAE

I. *Ex epistula illa.* – Ad Emum P. D. Ioannem Baptistam, titulo Sanctae Mariae in Transpontina, S. R. E. presb. Card. Nasalli-Rocca, Archiepiscopum Bononiensem, ceterosque Archiepiscopos et Episcopos regionis Aemiliae; litteris respondens ex annuo conventu Bononiae datis. – 7 Iulii 1925 375

II. *Stati adesse.* – Ad Emum P. D. Ioannem, titulo Sanctae Mariae trans Tiberim, S. R. E. presb. Card. Tacci, Sacrae Congregationis pro Ecclesia Orientali secretarium, quem legatum mittit Constantiam sollemnibus in honorem Sanctae Mariae Magdalenae Postel celebrandis. – 22 Iulii 1925 376

ACTA SS. CONGREGATIONUM

Suprema S. Congregatio S. Officii

PAG.

I. Decretum. Damnatur opera Sac. Doctoris Ioannis Hebn « Die biblische und die babylonische Gottesidee », et « Wege zum Monotheismus ». – 3 Iulii 1925 378

II. Decretum. De sacerdote Vincentio Pimentel. – 9 Iulii 1925 378

III. Decretum. Damnatur aliquot opera et scripta a Sac. Doct. Ioseph Wittig edita. – 30 Iulii 1925 379

Sacra Congregatio Consistorialis

Provisio Ecclesiarum 380

Sacra Congregatio Concilii

Romana et aliarum. – Supplementi congruae canonicalis. – 10 Iulii 1925 . 381

Sacra Congregatio de Propaganda Fide

I. Provisio Ecclesiae 383

II. Nominationes 383

Sacra Congregatio Rituum

I. *Wladislavien.* – Decretum de confirmatione cultus ab immemorabili tempore praestiti Servo Dei Bogumilo, Archiepiscopo Gnesnensi, Beato vel Sancto nuncupato. – 27 Maii 1925 . 384

II. *Constantien. et Abrincen.* – Decretum de Beatificatione et Canonizatione Servae Dei Sororis Placidae Viel, secundae Superiorissae Generalis Congregationis Sororum Scholarum Christianarum a Misericordia. – 22 Maii 1925 387

S. Congregatio pro Ecclesia Orientali

Nominationes 392

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Sacra Congregazione dei Riti 393

II. Segreteria di Stato: *Nomine e Onorificenze* 394

III. Maggiordomato: *Nomine* 397

IV. Necrologio 400

Annus XVII - Vol. XVII 3 Augusti 1925 Num. 10

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

LITTERAE DECRETALES

I

BEATA TERESIA A IESU INFANTE, MONIALIS PROFESSA ORDINIS CARMELITARUM EXCALCEATORUM, SANCTORUM FASTIS ADSCRIBITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Vehementer exsultamus hodie maximaque afficimur iucunditate quia Nobis, qui adolescentulam Teresiam a Iesu Infante, Monialem Ordinis Carmelitarum Excalceatorum, inter Beatas Virgines recensuimus et exemplum Ecclesiae filiis carissimis ad imitandum proposuimus, hoc piaculari anno datum est, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, ac Nostra, solemnem eiusdem Beatae Canonizationem perficere. Quae virgo vere sapiens et una de numero prudentum in simplicitate et ingenuitate animi, ambulans in lege Domini, consummata in brevi explevit tempora multa. Inde in caelum, florente adhuc aetate, advocata est ut coronam, quam caelestis Sponsus ei praeparaverat, in aeternum reciperet. Huius puellae paucis, dum vixit, cognitae, statim post pretiosam mortem fama per totum christianum Orbem mire diffusa est, ob innumera prodigia, ea intercedente, ab omnipotenti Deo patrata. Quibus ipsa visa est, uti moriens pollicita erat se facturam, in homines rosarum imbrem demittere. Hinc factum est ut ei summos caelitum honores ante statuta et sueta tempora Ecclesia decernere statuerit.

Die secunda ianuarii, anno millesimo octingentesimo septuagesimo tertio, Alensonii, in dioecesi Sagiensi, Aloisio Stanislao Martin et Maria Zelia Guérin, honestis parentibus, singulari et assidua pietate praestan-

tibus, orta est infantula, cui, quarto eiusdem mensis die, baptismus collatus fuit, eidem indito nomine Mariae, Franciscae, Teresiae.

Quartum aetatis annum et septem menses vix superaverat, quum matre orbata fuit, et, magno dolore correpta, omnem iucunditatis sensum amisit. Suis sororibus propterea Mariae et Paulinae, natu maioribus, eius institutio commissa fuit, quibus morigeram in omnibus sese praebere studuit et sub assidua ac vigilanti custodia amatissimi patris vixit. Quibus magistris Teresia, ut gigas, perfectionis viam cucurrit. Usque a primis infantiae annis id unum praecipue adeo in deliciis habuit, ut frequenter de Deo loqueretur et, hac cogitatione prae oculis habita, ne Puero Iesu vel minimum dolorem afferret.

Religiosam vitam, divino Spiritu praeventa, enixe agere semper desiderans, serio promisit se nihil Deo denegaturam, quid Ipse ab ea petere videretur, quam promissionem usque ad mortem servare sategit.

Nonum aetatis annum vix attigerat, quum monialibus Ordinis Sancti Benedicti civitatis Lexoviensis in disciplinam data est, apud quas, studiorum atque institutionis causa, integrum transigebat diem et sero domum redibat. Quum aliis discipulis in praefato gynecaeo aetate cederet, omnes tamen profectu et singulari pietate antecedebat. Tanta diligentia ac penetratione mysteria fidei addiscebat, ut a sacerdote, earumdem monialium cappellano, ipsa « Religionis magistra » seu « parvus Doctor » appellaretur. Secuto tempore, integrum ac salutarem librum *de Christi imitatione* firma memoria retinuit atque sacras Scripturas velut prae manibus habuit, quarum auctoritate in suis scriptis frequenter et aptum in modum uti consuescebat.

Arcanus et gravis morbus eam, decimo suae aetatis anno, diu cruciavit, a quo, prout ipsa enarravit, prodigiose fuit liberata ope Beatissimae Virginis Mariae, quae ei subridens apparuit, et quam sub titulo Dominae Nostrae a Victoria per novendialia invocare studuit. Tunc, angelico fervore repleta, ad sacrum convivium in quo Christus sumitur se diligentissime praeparare curavit.

Ut primitus Eucharistico pane fuit refecta, insatiabilem caelestis huius cibi famem haurire visa est: unde, tamquam inspirata, Iesum, suas delicias, rogabat, ut omnem mundanam consolationem in amaritudinem sibi perpetuo verteret. Inde, tenerrimo in Christum Dominum et in Ecclesiam Catholicam amore exaestuans, nihil antiquius habuit, quam Carmelitarum Excalceatorum Ordinem ingredi ut, sui abnegatione suisque continuis sacrificiis, opem afferret sacerdotibus missionariis totique Ecclesiae atque innumeras animas Iesu Christo lucrifaceret: quod, morti proxima, se facturam apud Deum pollicita fuerat.

Propter aetatis defectum – vix enim quindecim annos agebat – multas ex parte ecclesiasticae auctoritatis ad religiosam vitam amplectendam nacta est difficultates, quibus tamen incredibili animi fortitudine superatis, naturali victa timididate, votum sui animi fel. rec. Leoni Papae decimo tertio, Praedecessori Nostro, aperuit, qui tamen ad Superiorum placitum eamdem remisit. Ob spem frustratam magnum dolorem concipiens, divinae tantum voluntati Teresia plene acquievit.

Post hanc durissimam patientiae et vocationis probationem, die nona mensis aprilis, anno millesimo octingentesimo octogesimo octavo, obtenta sui Episcopi venia, Monasterium, seu Lexoviensem Carmelum, cum ingenti animi gaudio ingressa est. Ibi Deus mirabiles ascensiones in Teresiae corde disposuit, quae, Mariae Virginis in Nazareth vitam absconditam imitata, quasi hortus irriguus, flores omnium virtutum germinabat, praecipue vero ardentissimi in Deum amoris atque eximiae erga proximum caritatis, quia illud praeceptum Domini apprime ac recte intellexerat: « Ut diligatis invicem, sicut ego dilexi vos ». Quo magis magisque Iesu Christo placeret, quum in Sacris Scripturis invitationem illam legisset atque meditata fuisset: « Si quis est parvulus, veniat ad me », parvula in spiritu esse voluit, et inde filiali ac plena fiducia Deo, tamquam patri amatissimo, se totam perpetuo tradidit. Hanc spiritualis infantiae viam, secundum Evangelii doctrinam, alios edocuit, speciatim novitias, quas ex obedientia ad religiosarum virtutum studium informandas suscepit, atque ita, apostolico sanctoque zelo repleta, mundo superbia inflato et vanitates diligenti et mendacium quaerenti, evangelicae simplicitatis iter alacriter patefecit: Sponsus autem Iesus eam desiderio patiendi tam in anima, quam in corpore, penitus inflammavit.

Serius autem summo animi dolore animadvertens, caritatem Dei undequaque neglectam et oblivioni traditam, duobus annis ante pretiosum obitum « Dei miserto Amori » libentissime se victimam obtulit. Tunc, uti fertur, caelestis ignis flamma vulnerata est, unde, caritate consumpta, in ecstasim rapta, ferventissime ingeminans « Deus meus, Te diligo », viginti quatuor annos nata, die trigesima septembris, anno Domini millesimo octingentesimo nonagesimo septimo, feliciter ad Sponsum evolavit, atque ita, iuxta notissimum illud in Libro Sapientiae elogium, « consummata in brevi explevit tempora multa ».

Iustis funebribus rite persolutis, in Lexoviensi coemeterio sepulta, illico in universo terrarum orbe celebrari coepit eiusque sepulcrum gloriosum factum est.

Quod autem moriens pollicita fuerat, se perennem rosarum, seu gratiarum pluviam, in terram demissuram, hoc, in caelum recepta, innumeris

miraculis reapse adimplevit et in dies adimplet. De hac praeclara Dei Famula, dum vixit magna ubique exstitit aestimatio, quae, post obitum summum vigorem et incrementum mirabiliter accepit.

Tanta sanctitatis fama commoti quamplures Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, Patriarchae, Archiepiscopi et Episcopi, praesertim e Gallica Natione, non pauci Vicarii Apostolici, Superiores Religiosarum Familiarum, Abbates Monasteriorum multaeque Antistitae, ad impetrandam Sororis Teresiae a Iesu Infante Causae introductionem sanctae memoriae Pio Papae Decimo, Praedecessori Nostro, epistolas postulatorias dederunt suisque iteratis precibus ac testimoniis huiusmodi Causam commendarunt.

Quae vota memoratus Pontifex benignissime excipiens, Commissionem introductionis huius Causae propria manu signandam decrevit die nona iunii anno millesimo nongentesimo decimo quarto, vigilantissimo Ordinis Carmelitarum excalceatorum Generali Postulatore R. P. Ruderico a S. Francisco a Paula. Omnibus rite peractis et absoluta quaestione de heroicis virtutibus, die secunda augusti, anno millesimo nongentesimo vigesimo primo, coram Benedicto Papa decimoquinto, fel. rec. Praedecessore etiam Nostro, generalis Congregatio habita fuit, in qua ab Emo ac Revmo Domino Cardinali Antonio Vico, causae relatore, sequens Dubium ad discutiendum est propositum: « An constet de virtutibus theologalibus, Fide, Spe et Cari-
« tate in Deum et proximum, necnon de cardinalibus, Prudentia, Iustitia,
« Fortitudine et Temperantia earumque adnexis Venerabilis Servae Dei
« Sororis Theresiae a Iesu Infante, in gradu heroico, in casu et ad effectum,
« de quo agitur ». Omnes, qui convenerant, tum S. R. E. Cardinales, tum Patres Consultores, sua quisque suffragia ediderunt. Quibus tamen benigno animo exceptis, idem Pontifex supremum iudicium proferre sibi reservavit, interim, in re tanti momenti, maius lumen a Deo impetraturus. Pridie autem festi Assumptionis Beatae Mariae Virginis Suam mentem memoratus Praedecessor Noster aperuit et solemniter pronuntiavit: « Constare de vir-
« tutibus theologalibus Fide, Spe et Caritate in Deum et proximum, necnon
« de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Fortitudine et Temperantia earum-
« que adnexis Venerabilis Servae Dei Theresiae a Iesu Infante et in gradu
« heroico ». Mandavit autem de hoc Decretum publici iuris fieri et in acta Sacrae Rituum Congregationis referri, sub die decima quarta mensis augusti, anno millesimo nongentesimo vigesimo primo.

Tam expeditum et prosperum cursum habuit haec Causa, tantamque laetitiam attulit, ut illico e variis et paene innumerabilibus portentis, quae utpote, post validam exoratam Venerabilis Teresiae opem, a Deo impetrata per universum fere christianum Orbem tunc circumferebantur, duo quae sequuntur, discutienda proponerentur. Primum respicit infirmam soro-

rem a Sancto Germano, e Congregatione Filiarum a Cruce, organico morbo laborantem, videlicet peculiari quadam laesione anatomica et pathologica, seu gravissimo ulcere ventriculi, formae hemorragicae. Deprecatrice interposita apud Deum fideli eiusdem famula Venerabili Teresia a Iesu Infante, ipsa perfecte consanuit, uti tres numero viri, in medica scientia periti, de mandato Sacrorum Rituum Congregationis, suum votum scripto exarantes concorditer censuerunt. Alterum miraculum eiusdem naturae acantecedens, respicit iuvenem aegrotum, clericum Carolum Anne, tuberculosi florida hemoptoica in periodo cavitario, laborantem. Ipse opem Famulae Dei fidenter invocavit et perfecte consanuit, prout aperte eruitur e trium peritorum conclusionibus et ex argumentorum serie, quibus ipsae innitebantur.

Quapropter, qui ad consultivum suum suffragium ferendum vocati fuerunt, omnibus mature perpensis, eo adduci potuerunt ut de quaestione disceptationi subiecta certam ac tutam caperent iudicii deliberationem. Habitis itaque duabus Congregationibus, antepraeparatoria scilicet et praeparatoria, ad generalem ventum est, die trigesima mensis ianuarii, anno millesimo nongentesimo vigesimo tertio, in qua coram Nobis sequens ad discutiendum propositum fuit Dubium: « An et de quibus miraculis con- « stet in casu et ad effectum de quo agitur ». Tum S. R. E. Cardinales, tum Patres Consultores, qui convenerant, sua quisque ex ordine pandiderunt vota; quibus tamen auditis et consideratis, supremam Nostram sententiam de more prorogandam censuimus, ut interim, in tanta re definienda, copiosius a Patre luminum Nobis auxilium compararemus. Dominicam autem in quinquagesima, ob duplicis eventum faustitatis auspicatissimam diem, festo Apparitionis B. M. V. Immaculatae prope Lapurdum sacram et Nostrae Coronationis anniversarias primitias antecedentem, elegimus ad patefaciendam Nostram mentem, et, adstantibus S. R. E. Cardinali Antonio Vico, Episcopo Portuensi et S. Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto et huius Causae Relatore, ac Officialibus eiusdem Congregationis solemniter ediximus: « Constare de utroque proposito miraculo: de « primo, nempe instantaneae perfectaeque sanationis sororis Aloysiae a « Sancto Germano, e Congregatione Filiarum a Cruce a gravissimo ulcere « ventriculi formae hemorragicae; deque altero, instantaneae perfectaeque « sanationis clerici Caroli Anne a tuberculosi florida hemoptoica, in periodo « cavitario », et Decretum publici iuris fieri et in acta Congregationis referri mandavimus, die undecima mensis februarii, anno millesimo nongentesimo vigesimo tertio.

Nec multo post, nempe eodem anno, die sexta martii, in generalibus eiusdem Sacrae Congregationis Comitiis, ab eodem Cardinali Causae Relatore coram Nobis propositum fuit Dubium: « An, stante approbatione virtu-

« tum et duorum miraculorum, tuto procedi possit ad solemnem Venerabilis « Servae Dei Sororis Theresiae a Iesu Infante Beatificationem ». Et omnium, qui convenerant, una eademque suffragatio fuit: « Tuto procedi posse ». Ad supremum autem decretorium Nostrum iudicium absolvendum, auspicatissimam diem elegimus, dicatam Sancto Patriarchae Ioseph, inclyto B. M. V. Sponso et Ecclesiae universalis Patrono, et solemniter ediximus: « Tuto procedi posse ad solemnem Venerabilis Servae Dei Sororis There- « siae a Iesu Infante Beatificationem ». Et decretum publici iuris fieri et in acta Sacrorum Rituum Congregationis referri, Litterasque apostolicas, in forma Brevis, de Beatificationis solemnibus in Basilica Vaticana celebrandis expediri iussimus, die decima nona mensis martii, anno millesimo nongentesimo vigesimo tertio.

Solemnia autem Beatificationis in Patriarchali Basilica S. Petri, Principis Apostolorum, die vigesima nona subsequentis aprilis celebrata fuere adstante frequenti clero et populo in laetitiam effuso.

Quum Beatae Teresiae a Iesu Infante intercessione nova prodigia evenisse praedicarentur, Nos die vigesima septima iulii, anno millesimo nongentesimo vigesimo tertio, Sacrorum Rituum Congregationi mandavimus, ut eiusdem Beatae causam referret. Et cum duo miracula approbationi eiusdem Congregationi exhibita fuissent, servatis servandis et auditis audiendis, eadem Sacra Congregatio rescribendum censuit: « Constare de « validitate processuum, Apostolica auctoritate constructorum, in dioe- « cesibus Parmensi et Mechliniensi super assertis miraculis intercessione « Beatae Theresiae patratis, post indultam eidem venerationem, in casu « et ad effectum de quo agitur ». Quod rescriptum die undecima iunii, anno millesimo nongentesimo vigesimo quarto, Nos ratum habuimus et confirmavimus.

Duo miracula discussioni proposita, haec sunt: primum, nempe de sanatione Gabrielae Trimusi, alterum de sanatione Mariae Pellemans. Gabriela, annos tres supra viginti agens, in Congregationem Pauperum Filiarum Sacrorum Cordium cooptata, quarum domus princeps est in Urbe Parmensi, anno millesimo nongentesimo decimo tertio sinistro genu laborare coepit: domesticis addicta laboribus, ligna comburenda consueverat, adhibita vi, genu frangere, unde paullatim, repetita actione, trauma aliquod sibi non compertum induci artui potuit, locum et solum praeparans tuberculari infectioni. Initio fuit doloris quidam veluti obtusus sensus; intumuit deinde dictum genu et minima ciborum appetentia maciem in aegrota induxerat.

Acciti duo medici, Sororem visitaverunt et remedia consuluerunt, sed absque successu, ita ut post tres annos ad Medianum missa est, ubi heliotherapiam, balnea, vesicatoria, iniectiones atque alia id genus Gabriela

experta est absque utilitate: contra, quatuor post annos spina dorsuali male affici coepit. Rediit Soror Parmam et plures medici eam visitaverunt, qui laesionem tubercularis naturae esse iudicarunt et remedia generalia adhibuerunt. Congregationis Parmensis medicus ordinarius, animadvertens quod gravior fieret etiam conditio spinae dorsualis, consilium arripuit aegrotam ad publicum nosocomium mittendi. Antequam hoc fieret, radioscopicam, ut aiunt, affecti genu investigationem peregit, ex qua capitis tibiae periostites apparuit. In nosocomium recepta, Soror etiam radiorum applicationi supposita fuit. Quum autem Medianum moraretur, hispanico morbo, ut dicitur, affecta, maiorem in dorsuali parte columnae vertebralis dolorem sensit, qui intensior evasit. Cum omnia remedia frustra adhibita fuissent, de ecclesiastici Adsistentis consilio, die decima tertia iunii, anno millesimo nongentesimo vigesimo tertio, coram parva imagine, cui adiecta erat precatio in honorem Beatae Teresiae a Iesu Infante, novendialis supplicatio indicta fuit, cui aegrota, potius de aliarum Sororum salute magis sollicita, quam suimetipsius, interfuit. Cum postremus novendialium harum precum dies idem et postremus esset dies triduanae solemnitatis, quae in Beatae honorem in proximo Carmelitarum templo celebrabatur, aliquae ex Sororibus, una cum aegrota, petierunt eo se conferre. Redux Soror Trimusi a templo, mutato lente et aegerrime gradu, brevi itineris spatio, in domesticum sacellum venit, quo aliae Sorores de more convenerant. Antistita Sororem Gabrielam hortante ut oraret, spem erigeret et ad proprium locum se restitueret, aegrota, mirum dictu, velut nescia quid ageret, sine ullo dolore et facillime, uti perfecta valetudine gaudens, aegrotum genu flectit eique innititur, evocata mente ab adeo insolita re ad dolores dorsi, qui eo temporis vestigio vehementius saeviebant. Coenatum abit cum Sororibus, et, vix coena absoluta, lente scalas graditur et in primo, quod occurrit, cubiculo sibi loricam detrahit, elata voce inclamans: « Sanata sum! sanata sum! ».

Quare ad opera et munia suae conditionis et propria religiosae vitae reversa, iisdem absque ulla molestia et defatigatione fungi coepit, Deoque meritas gratias persolvit ob miraculum, intercedente Beata Teresia a Iesu Infante, patratum.

Viri periti, a Sacra Congregatione adlecti, pluries disceptaverunt de hac sanatione et statuerunt laesionem in genu arthrosinovitem chronicam esse et in dorsuali spina spondilitem pariter chronicam: utraque organica laesio, cunctis remediis rebellis, cessit divinae Omnipotentiae, et Soror Gabriela per prodigium sanitatem recuperavit utriusque organi et in illa perseveravit.

Alterius miraculi historia, uti Maria Pellemans, eiusdem miraculi subiectum, enarravit, brevior est. Ipsa enim, mense octobri anno millesimo non-

gentesimo nono, iam pulmonari tuberculosi, ut tali recognita, laborabat; serius manifestatae sunt etiam enteritis et gastritis eiusdem indolis tubercularis et aegrota, prius in domo sua, dein in Sanatorio « La Hulpe » nuncupato curas medicorum recepit. Domum reversa mense augusto anno millesimo nongentesimo vigesimo, sanationem optans, ad Sanctuarium Lapurdense peregrinavit, sed irrito quovis conatu; mense autem martio anni millesimi nongentesimi vigesimi tertii, se consociavit peregrinantium agmini Lexoviensem Carmelum visitanti et super sepulcro Beatae Theresiae a Iesu Infante, eius fidenter invocato patrocinio, illico perfectam sanitatem recuperavit.

De duobus hisce miraculis tres Medici ex officio ad suam sententiam proferendam a Sacrorum Rituum Congregatione arcessiti medicale votum suum scripto dederunt favorabile iudicium proferentes.

In hisce sanationibus in tuto posita erat miraculi veritas, quae immo, quodam inusitato splendore coruscare visa est ob peculiaria adiuncta, quibus haec prodigia erant praedita. Quamobrem qui ad suum consultorium iudicium ferendum vocati erant, auctoritate quae provenit e consensu virorum in arte peritorum moti et suffulti, in generali Congregatione habita die septima mensis martii currentis anni, in qua coram Nobis Dubium a dilecto filio Nostro Antonio, S. R. E. Cardinali Vico, causae Relatore ad discutiendum propositum fuit: « An et de quibus miraculis constet in casu « et ad effectum de quo agitur », tum Rmi S. R. E. Patres Cardinales, tum Praelati ac Patres Consultores, ex ordine ac expedite sua vota dederunt. Quibus tamen auditis et laeto animo exceptis suffragiis, ab aperienda Nostra mente supersedimus, imploraturi iterum enixis precibus in tanta rei definitione amplius et efficacius auxilium a Deo, Patre luminum.

Postmodum vero statuimus et designavimus diem decimam nonam martii, qua die laetatur Ecclesia ob festum sancti Patriarchae Ioseph, Sponsi B. M. V. ac universae Ecclesiae Patroni, et, praesentibus Sacrorum Rituum Congregationis Cardinali Praefecto et maioribus officialibus, solemniter pronuntiavimus: « Constare de utroque proposito miraculo ».

Die autem vigesima nona eiusdem mensis, recepto S. R. E. Cardinalium et Patrum Consultorum unanimi suffragio, solemniter ediximus: « Tuto « procedi posse ad Beatae Theresiae a Iesu Infante, Virginis, Monialis Pro« fessae Ordinis Carmelitarum Excalceatorum, in Monasterio Lexoviensi, « solemnem Canonizationem ». His praemissis constitutisque, ut cuncta servarentur, quae Nostri Antecessores sapienter praescripserunt ad celebritatem et decus tam solemnis caeremoniae, primum dilectos filios Nostros S. R. E. Cardinales die trigesima mensis martii in Consistorio secreto adesse iussimus, sententiam eorum rogaturi. In hoc venerabilis frater Noster

Antonius, Episcopus Portuensis et S. Rufinae, S. R. E. Cardinalis Vico, Sacrorum Rituum Congregationi Praefectus, Beatae Teresiae a Iesu Infante aliorumque Beatorum vitam et miracula singillatim Nobis et S. R. E. Cardinalibus diserte exposuit, magnoque studio omnes incendit ut hi Caelites summis honoribus consecrarentur. Relatione expleta, S. R. E. Cardinalium suffragia exquisivimus: « An scilicet deveniendum sit « ad solemnem huius Beatae Canonizationem », et singuli Cardinales sententiam suam aperuerunt.

Die autem secunda mensis aprilis Consistorium publicum celebravimus et in eo, disertissima de Beata Teresia a Iesu Infante libenter audita oratione dilecti filii Ioannis Guasco, Nostrae Consistorialis Aulae Advocati, Nos ad huius Causae legitimam definitionem omnes S. R. E. Cardinales uno ore sunt cohortati.

Curavimus vero ut per Litteras Sacrae Congregationis Consistorialis, ad hoc datas, non modo viciniores venerabiles Episcopi, sed etiam remotissimi, de tanta solemnitate admonerentur ut, si facultas esset, Nobis adstarent, sententiam quoque ipsi prolaturi. Qui cum ex pluribus regionibus convenissent, Causa plene cognita ex compendio singulis tradito tum vitae, virtutum, miraculorum Beatae Theresiae a Iesu Infante, tum actorum coram Nobis et in Sacra Congregatione gestorum, Consistorio semipublico die vigesima secunda mensis aprilis, coram Nobis habito, interfuerunt. Et non modo dilecti filii Nostri S. R. E. Cardinales, sed etiam venerabiles fratres Patriarchae, Archiepiscopi et Episcopi unanimi sententia ad hanc Canonizationem absolvendam Nos cohortati sunt. De his vero suffragiis a dilectis filiis Protonotariis Apostolicis instrumenta publica confecta fuerunt, in tabulario Sacrorum Rituum Congregationis adservanda.

Solemnia igitur Canonizationis hac die decima septima mensis maii celebraturos Nos statuimus in Basilica Vaticana, et interea christifideles vehementer sumus exhortati ut ferventes ingeminarent preces, praesertim in iis sacris aedibus, in quibus Sanctissimum Sacramentum publice adorandum proponeretur, ut ipsi ex tanta solemnitate fructus uberiores perciperent, Nobisque in tam gravi officii Nostri munere Spiritus Sanctus benignus adesset. Quum hodierna auspicatissima et optata dies advenerit, saecularis et regularis cleri Ordines, Curiae Romanae Praesules et Officiales et denique in Urbe praesentes tum S. R. E. Cardinales, tum Patriarchae, Archiepiscopi, Episcopi et Abbates in Vaticana Basilica, magnifico cultu ornata, convenerunt; Nosque, iis omnibus praeeuntibus, eamdem ingressi sumus.

Tunc vero venerabilis frater Antonius, Episcopus Portuensis et S. Rufinae, S. R. E. Cardinalis Vico, Sacrorum Rituum Congregationi Praefe-

ctus et huic Canonizationi procurandae praepositus, perorante dilecto filio Virginio Jacoucci Nostrae Consistorialis Aulae Advocato, vota Nobis detulit et preces Sacrorum Antistitum ac universi Ordinis Carmelitarum Excalceatorum ut Beatam Teresiam a Iesu Infante, quam Patronam Missionum eiusdem Ordinis et Novitiatuum iam declaravimus, in Sanctorum numerum referremus. Id cum iterum tertioque iidem Cardinalis et Consistorialis Aulae Advocatus instantius quoque et instantissime egissent, Nos, caelesti lumine ferventer implorato, « ad honorem Sanctae et Indi-« viduae Trinitatis, ad catholicae fidei incrementum et decus, auctoritate « Domini Nostri Iesu Christi, Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli ac « Nostra, matura deliberatione et voto Venerabilium Fratrum Nostrorum « S. R. E. Cardinalium, necnon Patriarcharum, Archiepiscoporum et Epi-« scoporum, dictam Beatam Theresiam a Iesu Infante, Monialem Profes-« sam Ordinis Carmelitarum Excalceatorum, Sanctam esse et in Sancto-« rum catalogo adscribi decrevimus ». Memoriam autem eiusdem Sanctae Teresiae a Iesu Infante mandavimus quotannis die tertia octobris recolendam et in Martyrologio Romano notandam. Denique, ob tantum beneficium, ex animo gratias Deo optimo maximo egimus et solemne sacrum litavimus: plenariam tandem indulgentiam cunctis adstantibus peramanter impertiti sumus, atque ad perpetuam rei memoriam has praesentes Litteras, manu Nostra et S. R. E. Cardinalium signandas, confici et expediri mandavimus.

Vobis, christifideles, hodie Ecclesia novum virtutum praeclarum praebet exemplum, omnibus semper prae oculis habendum. Peculiare enim sanctitatis genus, ad quod Deus Teresiam a Iesu Infante delegit, in hoc praecipue situm est, quod Deo appellanti summa navitate summaque industria paruerit, suaque vivendi agendique ratio, quin communem rerum ordinem excesserit, tam alacriter, generose et assidue suam vocationem persecuta est et explevit, ut heroicum virtutum gradum consequuta fuerit.

Nostra aetate, qua homines bona temporalia tam acriter quaerunt, vixit haec puella ingenue assidueque virtutum exercitium perficiens ad caelestem vitam obtinendam et Dei gloriam. Exemplum eius, non tantum in claustris, sed in mundo quoque viventes, possit in exercitio virtutum confirmare et ad perfectiorem vitam adducere.

Invocemus omnes in praesentibus necessitatibus patrocinium Sanctae Teresiae a Iesu Infante, ut etiam super nos, Eius intercessione, rosarum, videlicet gratiarum quibus indigemus, pluvia descendat.

Haec omnia certa scientia et Apostolicae potestatis plenitudine confirmamus, roboramus atque iterum statuimus, decernimus universaeque Catholicae Ecclesiae denunciamus, mandantes ut harum Litterarum tran-

sumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eadem prorsus fides habeatur, quae hisce Nostris Litteris haberetur si originaliter exhibitae vel ostensae forent.

Nemini ergo has Litteras Nostrae definitionis, decreti, mandati et voluntatis infringere, vel contraire liceat: si quis vero, temerario ausu, hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac Sanctorum Apostolorum Eius Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo quinto, die decima septima mensis maii, Pontificatus Nostri anno quarto.

✠ Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.

✠ Ego VINCENTIUS Episcopus Ostiensis et Praenestinus Cardinalis VANNUTELLI, Sacri Collegii Decanus, Datarius.

✠ Ego CAIETANUS Episcopus Sabinensis Cardinalis DE LAI.

✠ Ego ANTONIUS Episcopus Portuensis et S. Rufinae Cardinalis VICO.

✠ Ego IANUARIUS Episcopus Albanensis Cardinalis GRANITO PIGNATELLI DI BELMONTE.

✠ Ego BASILIUS Episcopus Veliternus Cardinalis POMPILJ.

✠ Ego RAPHAEL tituli S. Praxedis Presbyter Cardinalis MERRY DEL VAL.

✠ Ego PETRUS tituli S. Laurentii in Lucina Presbyter Cardinalis GASPARRI, a Secretis Status.

✠ Ego ANTONIUS tituli SS. Marcellini et Petri Presbyter Cardinalis MENDES BELLO.

✠ Ego FRANCISCUS tituli S. Pudentianae Presbyter Cardinalis BOURNE.

✠ Ego GULIELMUS tituli S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis VAN ROSSUM.

✠ Ego MICHAEL tituli S. Eustachii Presbyter Cardinalis LEGA.

✠ Ego AIDANUS tituli S. Mariae in Portica Presbyter Cardinalis GASQUET.

✠ Ego fr. ANDREAS tituli SS. Cosmae et Damiani Presbyter Cardinalis FRÜHWIRTH, Maior Poenitentiarius.

✠ Ego RAPHAEL tituli S. Hieronymi Illyricorum Presbyter Cardinalis SCAPINELLI DI LÉGUIGNO.

✠ Ego VICTORIUS AMADEUS tituli S. Priscae Presbyter Cardinalis RANUZZI DE BIANCHI.

✠ Ego DONATUS tituli S. Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis SBARRETTI.

✠ Ego fr. THOMAS PIUS tituli SS. Quirici et Iulittae Presbyter Cardinalis BOGGIANI.

✠ Ego AUGUSTUS tituli S. Caeciliae Presbyter Cardinalis SILJ.

✠ Ego FRANCISCUS tituli S. Marcelli Presbyter Cardinalis RAGONESI.

✠ Ego MICHAEL tituli S. Anastasiae Presbyter Cardinalis DE FAULHABER.

✠ Ego DIONYSIUS tituli Ss. Nerei et Achillei Presbyter Cardinalis DOUGHERTY.

✠ Ego CAROLUS IOSEPH tituli Ss. Quattuor Coronatorum Presbyter Cardinalis SCHULTE.

✠ Ego IOANNES tituli S. Mariae Transtyberim Presbyter Cardinalis TACCI.

✠ Ego ACHILLES tituli S. Bernardi ad Thermas Presbyter Cardinalis LOCATELLI.

✠ Ego IOANNES tituli S. Susannae Presbyter Cardinalis BONZANO.

✠ Ego EUGENIUS tituli SS. Silvestri et Martini Presbyter Cardinalis TOSI.

✠ Ego CAIETANUS Sanctae Agathae Protodiaconus Cardinalis BISLETI.

✠ Ego LUDOVICUS S. Mariae in Via Lata Diaconus Cardinalis BILLOT.

✠ Ego CAMILLUS S. Mariae Scalaris Diaconus Cardinalis LAURENTI.

✠ Ego IOSEPH S. Nicolai in Carcere Tulliano Diaconus Cardinalis MORI.

✠ Ego FRANCISCUS S. Caesarii in Palatio Diaconus Cardinalis EHRLE.

✠ Ego ALOISIUS S. Georgii ad Velabrum Diaconus Cardinalis SINCERO.

✠ Ego EVARISTUS S. Adriani Diaconus Cardinalis LUCIDI.

✠ Ego AURELIUS S. Angeli in Foro Piscario Diaconus Cardinalis GALLI.

O. CARD. CAGIANO
S. R. E. Cancellarius.

✠ A. CARD. VICO
Ep. Portuen. et S. Rufinae, S. R. C. Praefectus.

Ioseph Wilpert, *Decanus coll. Proton. Ap.licorum.*
Ioannes Zani-Caprelli, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. vol. XXXI, n. 14.

II

BEATUS PETRUS CANISIUS, SACERDOS E SOCIETATE IESU, SANCTORUM FASTIS ADSCRIBITUR ET UNIVERSALIS ECCLESIAE DOCTOR DECLARATUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Misericordiarum Deus, qui olim, ut filios Israel, a mandatis suis aberrantes, in viam iustitiae ac veritatis revocaret, Prophetas e medio populi electi suscitabat, in novo quoque Foedere identidem, vertentibus saeculis, praeclaros pietate ac doctrina viros e gremio Ecclesiae suae produxit, qui, pro temporum necessitatibus, Christi asseclas in fide confirmarent, dissidentes ad catholicam unitatem reducerent, evangelicae veritatis integritatem, et scriptis et opere, ab adversariorum conatibus strenue defenderent.

Mirabilis huius erga Ecclesiam providentiae insigne exstat documentum beatus Petrus Canisius. Qui, sicut Ezechiel Propheta, « ad gentes apostatrices » missus,[1] tanta cum virtute et doctrina apud illos populos Christi legatione functus est, ut haereticorum malleus, et alter, post sanctum Bonifatium, Germaniae apostolus meruerit appellari, dignusque habitus sit, qui ad tutandam in Germania religionem divinitus datus putaretur.

Petrus Canisius, Noviomagi in Gelria nobili genere, Iacobo Kaniss et Aegidia Van Houweningen, piis parentibus, ortus est die festo apparitionis sancti Michaelis Archangeli, die octava mensis maii, anni millesimi quingentesimi vigesimi primi: itaque eo ipso anno, quo in Germania, contra catholicam fidem atque hanc Apostolicam Sedem, immanis rebellionis signo elato, ingens hominum turba a mystico Christi ovili lugenda defectione avellebatur; in Hispania vero Ignatius de Loyola, Societatis Iesu auctor et parens, in obsidione Arcis Pampilonensis salutari vulnere prostratus, terrestri militia abdicata, ad proelianda proelia Domini se convertit: Deo nimirum portendente, quos ille posthac adversarios, quem sacrae militiae ducem esset habiturus.

Post pueritiam, in paterna domo peractam, Petrus Coloniam Agrippinae, humanioribus litteris operam daturus, se contulit. Lovanii deinde sa-

[1] Ezech., II, 3.

crorum canonum studio vacavit, quo absoluto, Coloniam repetens, iubente patre, iuri civili ac philosophiae addiscendae animum adiecit, magnam utrobique ingenii laudem sibi acquirens et optimam de se spem relinquens. Inter haec, pericula incautae iuventuti facile obrepentia aliquantulum expertus, brevi, Deo favente, pristinam animi puritatem ac quietem recuperavit, ope praesertim pii sacerdotis Nicolai Van Esch, quo conscientiae moderatore et christianae perfectionis magistro Coloniae utebatur.

Quod iampridem mente conceperat, totum se Deo mancipare, id, honestissimis nuptiis recusatis, magno animo complevit, perpetuam vovens castitatem die vigesima mensis februarii anni millesimi quingentesimi quadragesimi; cuius voti se numquam poenituisse ipse prope moriturus professus est. Philosophiae lauream adeptus, theologiae studium solita alacritate est aggressus, enixe interea Deum rogans, ut quamnam ingredi deberet viam sibi clarius ostenderet.

Moguntiam tunc advenerat beatus Petrus Faber, primus sancti Ignatii et ab eo conditae Societatis Iesu alumnus, qui Exercitiis Spiritualibus tradendis praeter ceteros excellebat. Canisius, ardenti incensus desiderio hunc Dei Famulum cognoscendi, de quo tam multa et praeclara audiebantur, Moguntiam petiit eique docilem discipulum se obtulit. Mensem integrum apud eum commoratus et miram Exercitiorum Spiritualium vim expertus, inde se non discessurum edixit, antequam a beato Petro Faber in Societatem Iesu assumptus esset. Persenserat enim hunc esse Ordinem illum Clericorum, qui propheticis nec obscuris indiciis ei puero a Deo designatus non semel fuerat. Voti compos factus, primus e regionibus Germanico imperio subiectis in Societatem Iesu admissus est mense maio anno millesimo quingentesimo quadragesimo tertio.

Coloniam reversus, egregium evangelicae paupertatis exemplum dedit: nam, patre tunc amisso, hereditatem suam fere totam, eamque ingentem, pauperibus distribuit, sibi suisque sociis ea solum retinens, quae ad studia absolvenda prorsus necessaria forent. Iam inde ab illa aetate tanto vindicandae fidei ardore flagrare coepit, ut, vix ad Diaconi munus evectus, e suggestu verba faciens, haereticorum audaciam frangeret, impetum retardaret.

Sacerdotali auctus dignitate, anno millesimo quingentesimo quadragesimo sexto, tantam dein in concionando famam acquisivit, ut celeberrimae totius fere Germaniae cathedrales ecclesiae ipsaeque Principum aulae eum expeterent concionatorem. Totus simul incubuit ad Ecclesiae Catholicae iura defendenda et labantes, vel delapsos animos, a pernicie, aut servandos, aut retrahendos. Summo cleri et populi Coloniensis consensu, ad Georgium Austriacum, Leodiensium Episcopum, et ad Carolum

Quintum Augustum legatus est adversus Hermannum, Coloniensis Ecclesiae Antistitem, qui, haereticorum artibus irretitus et novarum opinionum illecebris captus, falsas doctrinas palam profitebatur.

Vix annum sextum supra vigesimum Petrus attigerat, cum a Cardinali Othone Truchsess, Episcopo Augustano, ad Concilium Tridentinum, theologi munere ac nomine insignitus, missus est, omnibus iam tunc eius doctrinam et apostolicum zelum admirantibus.

Romam a sancto Ignatio vocatus, magna animi laetitia et ingenti fructu Legiferi Patris conversatione aliquamdiu usus est. Messanam deinde, claram Siciliae urbem, ire iussus, politiores litteras in illo primo Societatis Collegio summa cum laude docuit. Anno vix elapso, in Urbem revocatus, in templo Beatae Mariae Virginis a Strata coram sancto Parente Ignatio, die quarto septembris anni millesimi quingentesimi quadragesimi noni, solemnem quatuor votorum professionem emisit.

Pridie in hac Nostra Basilica Vaticana ad Germaniae apostolatum, instinctu divino, se vocatum senserat; eodem autem faustissimo die, dum ad Principis Apostolorum sepulcrum fervidas effundebat preces, Dominus Iesus dulcissimum Cor suum apertum ei spectandum praebuit et purissimi amoris aquas inde haurire iussit. Accessit tremens beatus Vir, et intimam fidei, spei, caritatis, qua aestuabat, sitim copioso haustu exstinguere potuit. Qua mirabili divinae Bonitatis effusione recreatus, Ssmum Cor Iesu ex illo tempore impense colere coepit, ac tam salutarem cultum alios quoque docere non intermisit, suavissimis etiam precibus in eius honorem conscriptis; dignus propterea qui inter praeclaros sanctae Margaritae Mariae Alacoque quasi praecursores iure meritoque adnumeretur.

Hisce aliisque eximiis Dei donis ornatus et instructus, novus Germaniae apostolus ad ministerium suum aggrediendum aptissime sane paratus erat. Sed ab illo mitti oportuit, cui soli dictum est: « Pasce agnos meos! »;[1] cum de aliis omnibus Evangelii praeconibus scribat Apostolus: « Quomodo praedicabunt, nisi mittantur? ».[2] Beatus igitur Canisius a sancto Parente Ignatio in Germaniam stabili designatione redire iussus, fel. rec. Paulo III, Decessori Nostro, ut olim Beato Gregorio II, Praedecessori etiam Nostro sanctus Bonifatius, humillime se sistit, Apostolicam benedictionem impetraturus. Felix profecto Pontifex, cui contigit duos e Societate Iesu, a se approbata, insignes apostolos, quorum laus est in Ecclesia, sua auctoritate instruere, sua benedictione munire: Franciscum Xaverium et Petrum Canisium!

[1] Ioan., XXI, 15.

[2] *Rom.*, X, 15.

Hic, vocatione mystica per Romani Pontificis missionem confirmata, iter statim arripuit; sed Bononiae, Superiorum iussu, tantisper constitit, ut theologiae lauream consequeretur. Qua, facto periculo, feliciter obtenta et magisterii insignibus a Cardinali Ioanne Maria Del Monte, mox Iulio III futuro, sollemni ritu acceptis, Alpes transcendit et Ingolstadium petiit, exeunte anno Domini millesimo quingentesimo quadragesimo nono.

Divinae gloriae amplificandae unice intentus, dici vix potest, quot per annos amplius quadraginta labores susceperit, aerumnas pertulerit. Cunctas fere Germaniae regiones, Bavariam praesertim et Franconiam, itemque Austriam et Bohemiam atque Helvetiam religionis causa peragravit; omne hominum genus saluberrimis institutis in multitudine et privatim excoluit, multasque civitates, vel ab haereseos contagione defendit, vel haeresi infectas catholicae fidei restituit.

In Ratisbonensi et in Augustano conventu Imperii proceres ad iura Ecclesiae tuenda et mores populorum emendandos excitavit. In colloquio Wormatiensi cum haereseos magistris disserens, tantam eruditionis copiam ac dicendi vim protulit, ut eos ad silentium adegerit. In Poloniam quoque ad conventum Petricoviensem a fel. rec. Paulo IV Summo Pontifice ire iussus, eamdem animi fortitudinem, infelici illius colloquii exitu minime debilitatam, ad finem usque servavit.

Primus a sancto Ignatio moderandae Superioris Germaniae Provinciae praepositus, domos et collegia multis in locis condidit, et evangelicos operarios ad errores evellendos, serendamque pietatem in omnem Germaniam misit. Dillingae in Bavaria huiusmodi collegii initia Deus ipse sacranda curavit, cum sanctus Stanislaus Kostka, a Deipara Virgine in Societatem Iesu vocatus, et Vindobona mirabili constantia Romam aufugiens, in itinere Canisium, Dillingae tunc commorantem, adiit. Hic seraphicum iuvenem ad eius vocationem tentandam per mensem retinuit, ac deinde Romam ad sanctum Franciscum Borgia, tertium Societatis Praepositum, remisit, apertis verbis declarans quantam de illo spem animo concepisset, quam profecto non fefellit eventus.

Concilio Tridentino, a fel. rec. Pio IV Decessore Nostro rursus convocato, Petrus Canisius, a Pontificiis Legatis vehementer expetitus, iterum interfuit, ibique eius in disserendo doctrina, in elucidandis quaestionibus consilii maturitas, in respondendo alacritas, in dicenda sententia gravitas ac constantia mirum in modum effulsit. Cuius celeberrimi Concilii felicem exitum absens deinceps non minus iuvit, quam promoverat praesens: nam, Tridento Augustam Vindelicorum ob gravissima religionis negotia redire coactus, et inde Oenipontem a Ferdinando Imperatore revocatus, ut in theologorum conventu sibi a consiliis esset, Ecclesiae in Concilio moderando

libertatem atque Apostolicae Sedis iura strenue simul et prudenter propugnavit. Quibus meritis bene cognitis, idem Decessor Noster Pius IV tanta affectus est laetitia, ut Franciscum Borgia, qui vicaria tunc potestate Societatem Iesu in Urbe regebat, ad se venire iusserit et Canisium summis laudibus praedicans, cum sanctum filium absentem amplecti non posset, pro eo sanctum patrem peramanter amplexus sit. Cum Romam deinde Beatus Petrus ob Societatis negotia venisset, Summus Pontifex ei in Germaniam redeunti commisit, ut decreta Concilii Tridentini episcopis et saecularibus principibus, Sanctae Sedis nomine, traderet et in morem ubique perducenda commendaret.

Ad alias quoque legationes a rec. me. Gregorio XIII, Decessore item Nostro, adhibitus, alacri semper et numquam fracto difficultatibus animo, gravissima religionis negotia tractanda suscepit ac, vel inter praesentia vitae discrimina, ad exitum feliciter perduxit.

In academiis sacrarum humanarumque disciplinarum studia, miserandum in modum collapsa, instauravit. Collegium Germanicum, adolescentibus illius regionis excipiendis educandisque in Urbe institutum, qui, bonis moribus rectisque doctrinis imbuti, in patriam reversi, fortes Christi milites pro Ecclesia dimicarent, omni ope provehere atque amplificare curavit.

Tot inter curas, mirum sane est eum tempus et vires invenisse ad tam multa tamque praeclara conscribenda, quae totam, vel operosissimi hominis, vitam omnino absorbere debuisse videantur. Omissis iis, quae adhuc manuscripta neque edita iacent (inter quae duo circiter millia concionum de rebus fidei et morum, triginta tribus voluminibus contenta), opera ab ipso vulgata amplius triginta numerantur. Contra Centuriatores Magdeburgenses, sancto Decessore Nostro Pio V iubente, apologiam de catholicis veritatibus historicam simul et theologicam aggressus est. Duo prima et, pro dolor, sola, ingentis molis volumina, quae communi titulo *De Verbi Dei corruptelis* inscribuntur, ea profecto sunt, ut giganteum opus heroica obedientia abruptum fuisse aequales dolerent, posteri doleant. Occasione sumpta a Ioannis Baptistae praedicatione, quam in primo volumine enarrat, eruditissimus Scriptor contra Centuriatores evincit ad internam iustificationem praeter fidem etiam bona opera esse necessaria; secundum autem volumen, quod in Beatae Mariae Virginis laudibus totum versatur, integram eamque copiosissimam de Deipara doctrinam complectitur, a Sacris Litteris et Catholica traditione desumptam. Per octingentas hasce paginas, praeter exquisitam scientiam, tenerrima, qua Beatus Petrus flagrabat, pietas in « Mariam Virginem incomparabilem et Dei Genitricem sacrosanctam » (ut eius verbis utamur), ingenuo quodam candore effunditur.

Quasi omnibus se profiteretur debitorem, omnibus hominum condicionibus utile ac sanum praebuit animi pabulum: pro eruditis viris editiones ampliores et, quantum tunc fieri potuit, criticas edidit operum S. Leonis Magni et S. Cyrilli Alexandrini, atque epistolarum S. Hieronymi; in usum puerorum *Principia grammatices* parare non est dedignatus; ad pietatem in populo christiano fovendam, complures libellos composuit, qui *Lectiones et precationes*, *Institutiones et exercitamenta*, *Notae in evangelicas lectiones* inscribuntur; viris quoque primariis proposuit *Enchiridion pietatis, quo ad precandum Deum instruitur princeps catholicus*. Eamdem eruditionis et doctrinae copiam, idem indefessum divinae gloriae studium, eumdem animarum zelum redolent vere innumerae a Beato Viro de quibusvis, etiam gravissimis, negotiis conscriptae *Epistolae* (aliquas tractatus potius theologicos, vel asceticos dixeris), quas nuper editas octo omnino volumina complectuntur.

Nullum vero Beati Petri Canisii opus ubique gentium tantam habuit famam, quantam iure meritoque collegit eius *Summa doctrinae christianae*. Cum enim in Universitatibus Ingolstadiensi et Vindobonensi sacram theologiam doceret, persenserat Canisius huius libri necessitatem; facile igitur Ferdinando Imperatori, id ipsum hortanti, dociles praebuit aures, et anno millesimo quingentesimo quinquagesimo quarto pro academiis primum et scholis superioribus suam edidit *Summam*, maximo Episcoporum et Theologorum plausu, nec minore Ecclesiae utilitate. Dilucide et presse confectus, genuinum catholicum magisterium nusquam non exprimens, dici vix potest quantum ad clericos recte instituendos et ad errores refellendos hic liber ad nostra fere usque tempora iuverit. Aequalem, ne dicamus maiorem, doctissimo Auctori pepererunt famam minores et minimi, qui vocantur, *Catechismi*, ex *Summa*, pro scholis inferioribus et pro parvulis elementarium scholarum discipulis, opportune excerpti. Vivo Canisio bis centies huiusmodi libelli editi sunt, et innumeris propemodum editionibus post eius mortem in vulgus diffusi, non in Germania solum, sed in tota fere Europa, in viginti circiter linguas translati.

Non defuit qui Canisii *Summam* cum *Sententiarum Libro* compararet, nec qui Beatum *Catechismi* auctorem talem pro Occidente, qualem S. Cyrillum Hierosolymitanum pro Orientali Ecclesia, fuisse diceret. Beatum quoque Robertum Bellarminum doluisse ferunt, quod sero Canisii *Catechismum* noverit: si prius cognovisset, suum se non editurum, sed illum in italicum sermonem conversurum fuisse.

Tot tantisque curis, itineribus, laboribus distentus, Beatus Dei Famulus animum semper collectissimum et cum Deo coniunctissimum gerebat;

domi autem cum versabatur, multas quotidie horas, interdum noctis etiam partem, orationi tribuere in deliciis habebat, lacrimis plerumque perfusus et ita a sensibus abductus, ut haud facile ad humanae vitae necessitudines revocaretur. Deiparae Virginis, ut supra significavimus, studiosissimus cultor, Marianas Sodalitates non modo pro iuvenibus, sed pro variis quoque civium ordinibus ubique instituendas curavit. Corporis afflictationi semper deditus, cruentas haud raro asperitates in se exercebat, vigiliis ac ieiuniis saepe quasi armis utens, ad difficultates in sacro ministerio sibi obsistentes citius et melius superandas. Mortificatione ac patientia insignis ad exemplum, nullis unquam neque contumeliis, neque minis, neque ipsa capitis dimicatione ab inceptis deterreri potuit. Ea vero erat humilitate, ut Vindobonensem episcopatum semel atque iterum oblatum constantissime recusaret, et vix adduci potuerit ut illius Ecclesiae procurationem susciperet Apostolica auctoritate a Iulio III Romano Pontifice ei ad annum demandatam. Enixis autem precibus plurimisque lacrimis sanctae memoriae Antecessorem Nostrum Pium V obsecravit, ut a consilio desisteret, eum in Sacrum Purpuratorum Patrum Collegium cooptandi. Cum autem ille de se tam demisse sentiret, magni fiebat ab omnibus quotquot tunc erant inter catholicos, civili, vel ecclesiastica potestate fulgentes, quatuor praesertim Summis Pontificibus apprime carus et a Ferdinando Imperatore, ab Alberto Bavariae Duce aliisque Principibus Viris expetitus. Qui vero tunc in Ecclesia sanctitatis laude florebant, singulari eum amicitia prosequebantur: nam, ut sanctum Ignatium aliosque eiusdem aetatis e Societate Iesu Sanctos, vel Beatos et, quem plus semel iam commemoravimus, sanctum Pium V omittamus, Carolus Borromaeus et Philippus Nerius et alii complures pietate insignes magno in pretio eum habuerunt et summis laudibus extulerunt.

Ignatii Patris monitis institutus, obedientiam in primis coluit; cuius virtutis praeclara per totam vitam praebuit exempla, sed tunc praesertim cum, laboribus magis quam aetate fractus, facta ei omnem regiminis titulum et potestatem deponendi facultate, quibusvis Superiorum, vel inopinatis ingratisque, dispositionibus libens laetusque se subiecit.

Ultimam laboriosissimae vitae partem Friburgi in Helvetia transegit et incredibile quantum ibidem ad maiorem Dei gloriam, animarum multarum salutem, fidem in compluribus pagis, vel conservandam, vel restaurandam, per annos septemdecim integros gessit. Gravissimo tandem morbo correptus, ad optatum finem magnis itineribus se properare sensit, Sanctis Ecclesiae Sacramentis rite munitus, in eadem urbe in osculo Domini, adstante, ut pie creditur, ipsa Domini Matre, quievit anno salutis millesimo

quingentesimo nonagesimo septimo, aetatis suae septuagesimo septimo, die vigesima prima decembris, quo die Sancti Thomae Apostoli festum agitur.

Illi, vita functo, tamquam communi patri universa civitas, concursu prope incredibili et multis lacrimis, parentavit. Primum in maiore urbis templo, Sancto Nicolao dicato, venerandum corpus est conditum; unde post annos duodetriginta in templum Sancti Michaelis, Collegio Societatis Iesu contiguum, honorifice translatum est, ubi ad hoc usque tempus pie colitur.

Statim ab eius obitu, Petri Canisii nomen et sepulchrum miraculorum fama tota septentrionali Europa inclaruit. E quibus, praeter ea, quae ab hac Apostolica Sede pro Venerabilis Viri beatificatione approbata infra commemorabimus, nonnulla alia hic significasse sufficiat, ut omnibus notum sit quam copiosam Deus retribuat gloriam iis, qui sanctissimum Eius Nomen totis viribus in terris glorificare studuerunt.

Cum in templo S. Nicolai sacrum Canisii corpus, antequam sepulchro conderetur, communi civium venerationi expositum esset, pia quaedam mulier Friburgensis, iamdudum insanabili epileptico morbo laborans, in templum venit, haec intra se, sicut evangelica illa mulier, magna cum fiducia revolvens: « Si tetigero tantum vestimentum eius, salva ero »[1] Sed, impedita prae turba quominus ad Dei Famulum propius accederet, totam illam noctem, clam in templo delitescens, apud sacras exuvias, iam tumulo inclusas, in oratione permansit; nec frustra: nam, illucescente die, domum rediit prorsus sanata, et ab illo morbo, donec vixit, semper deinceps immunis.

Ad idem gloriosum sepulchrum puella surda mutaque nata auditum et loquelam recuperavit.

Mulier, Simona Toba nuncupata, invocato Canisii patrocinio, oculi, ex quo laborabat, lumen recepit.

Ursulina quaedam, pia monialis, ab apoplectico morbo aliisque infirmitatibus illico et perfecte sanata est.

Canisio deprecatore, compluribus aliis insanabilibus morbis efficax remedium allatum, terribile etiam incendium mirabiliter extinctum.

Invalescente igitur cum sanctitatis tum miraculorum fama, annis millesimo sexcentesimo vigesimo sexto et millesimo sexcentesimo trigesimo, sacrorum Antistites Lausannensis et Frisingensis operam dederunt ut de Petri Canisii vita et virtutibus et prodigiis ordinaria quaestio insti-

[1] Matth., IX, 21.

tueretur. Verum, suborti bellorum tumultus, quominus haec causa progredi posset, omnino prohibuerunt.

Compositis paulisper rebus, anno millesimo septingentesimo trigesimo, novas dederunt Summo Pontifici postulatorias litteras Carolus VI Augustus, aliique Imperii proceres atque Episcopi, Apostolicam Sedem exorantes ut strenuissimo catholicae fidei propugnatori Caelitum honores tribuerentur. His permotus Praedecessor Noster Clemens XII, fel. rec., de Venerabilis Petri Canisii causa apud S. Rituum Congregationem introducenda chirographum subscripsit. Tunc Apostolica auctoritate inquiri coepit de virtutibus, quibus Dei Famulus enituisset; sed, turbulentissimis deinde rei sacrae et publicae excitatis tempestatibus, huius Causae cursus diu intermissus mansit.

Fel. demum rec. Gregorius Papa XVI, Praedecessor quoque Noster, die vigesima octava ianuarii anni millesimi octingentesimi quadragesimi quarti, praehabita cum Consultorum tum Patrum Cardinalium S. Rituum Congregationis affirmativa sententia, rite edixit: « Ita constare de Virtutibus « theologalibus et cardinalibus earumque adnexis in gradu heroico Ven. « Servi Dei Petri Canisii, Sacerdotis professi Societatis Iesu, ut tuto pro- « cedi possit ad ulteriora, nimirum ad discussionem quatuor miraculorum ».

Itaque haec de miraculis quaestio institui coepit, atque, post solita antepraeparatoria et praeparatoria comitia, annis millesimo octingentesimo sexagesimo et sexagesimo secundo habita, in Aedibus Vaticanis die duodecima ianuarii anni millesimi octingentesimi sexagesimi quarti Generalis Congregatio secuta est, in qua cum cl. me. Constantinus Cardinalis Patrizi, Causae Relator, coram fel. rec. Pio Papa IX, Praedecessore etiam Nostro proposuisset dubium: « An et de quibus miraculis constet in casu et ad « effectum de quo agitur », Patres Cardinales et Consultores suam quisque sententiam aperuerunt. At de communi hoc suffragio idem Praedecessor Noster apostolicum distulit denunciare iudicium usque ad diem Patrocinio castissimi Deiparae Sponsi sacrum, die decimo septimo aprilis eiusdem anni; quo die, Eucharistico sacrificio ad Vaticanas Aedes oblato, postquam in Patriarchali Liberiana Basilica altare consecrasset in hypogeo Confessionis, in proximo eiusdem Basilicae Sacrario, solemniter pronuntiavit: « Constare de quatuor miraculis in tertio genere, intercessore Venerabili « Petro Canisio, a Deo patratis; scilicet de primo: Instantaneae perfectaeque « sanationis Elisabethae Vanderweit a lethali hepato-emphraxi, quae in « abscessum migraverat, teterrimis stipata symptomatibus; de secundo: « Instantaneae perfectaeque sanationis Annae Mariae Kern ab chronica « rheumatalgia, quae, in insanabilem arthritidem conversa, mortem porten-

quingentesimo nonagesimo septimo, aetatis suae septuagesimo septimo, die vigesima prima decembris, quo die Sancti Thomae Apostoli festum agitur.

Illi, vita functo, tamquam communi patri universa civitas, concursu prope incredibili et multis lacrimis, parentavit. Primum in maiore urbis templo, Sancto Nicolao dicato, venerandum corpus est conditum; unde post annos duodetriginta in templum Sancti Michaelis, Collegio Societatis Iesu contiguum, honorifice translatum est, ubi ad hoc usque tempus pie colitur.

Statim ab eius obitu, Petri Canisii nomen et sepulchrum miraculorum fama tota septentrionali Europa inclaruit. E quibus, praeter ea, quae ab hac Apostolica Sede pro Venerabilis Viri beatificatione approbata infra commemorabimus, nonnulla alia hic significasse sufficiat, ut omnibus notum sit quam copiosam Deus retribuat gloriam iis, qui sanctissimum Eius Nomen totis viribus in terris glorificare studuerunt.

Cum in templo S. Nicolai sacrum Canisii corpus, antequam sepulchro conderetur, communi civium venerationi expositum esset, pia quaedam mulier Friburgensis, iamdudum insanabili epileptico morbo laborans, in templum venit, haec intra se, sicut evangelica illa mulier, magna cum fiducia revolvens: « Si tetigero tantum vestimentum eius, salva ero »[1] Sed, impedita prae turba quominus ad Dei Famulum propius accederet, totam illam noctem, clam in templo delitescens, apud sacras exuvias, iam tumulo inclusas, in oratione permansit; nec frustra: nam, illucescente die, domum rediit prorsus sanata, et ab illo morbo, donec vixit, semper deinceps immunis.

Ad idem gloriosum sepulchrum puella surda mutaque nata auditum et loquelam recuperavit.

Mulier, Simona Toba nuncupata, invocato Canisii patrocinio, oculi, ex quo laborabat, lumen recepit.

Ursulina quaedam, pia monialis, ab apoplectico morbo aliisque infirmitatibus illico et perfecte sanata est.

Canisio deprecatore, compluribus aliis insanabilibus morbis efficax remedium allatum, terribile etiam incendium mirabiliter extinctum.

Invalescente igitur cum sanctitatis tum miraculorum fama, annis millesimo sexcentesimo vigesimo sexto et millesimo sexcentesimo trigesimo, sacrorum Antistites Lausannensis et Frisingensis operam dederunt ut de Petri Canisii vita et virtutibus et prodigiis ordinaria quaestio insti-

[1] MATTH., IX, 21.

tueretur. Verum, suborti bellorum tumultus, quominus haec causa progredi posset, omnino prohibuerunt.

Compositis paulisper rebus, anno millesimo septingentesimo trigesimo, novas dederunt Summo Pontifici postulatorias litteras Carolus VI Augustus, aliique Imperii proceres atque Episcopi, Apostolicam Sedem exorantes ut strenuissimo catholicae fidei propugnatori Caelitum honores tribuerentur. His permotus Praedecessor Noster Clemens XII, fel. rec., de Venerabilis Petri Canisii causa apud S. Rituum Congregationem introducenda chirographum subscripsit. Tunc Apostolica auctoritate inquiri coepit de virtutibus, quibus Dei Famulus enituisset; sed, turbulentissimis deinde rei sacrae et publicae excitatis tempestatibus, huius Causae cursus diu intermissus mansit.

Fel. demum rec. Gregorius Papa XVI, Praedecessor quoque Noster, die vigesima octava ianuarii anni millesimi octingentesimi quadragesimi quarti, praehabita cum Consultorum tum Patrum Cardinalium S. Rituum Congregationis affirmativa sententia, rite edixit: « Ita constare de Virtutibus « theologalibus et cardinalibus earumque adnexis in gradu heroico Ven. « Servi Dei Petri Canisii, Sacerdotis professi Societatis Iesu, ut tuto pro- « cedi possit ad ulteriora, nimirum ad discussionem quatuor miraculorum ».

Itaque haec de miraculis quaestio institui coepit, atque, post solita antepraeparatoria et praeparatoria comitia, annis millesimo octingentesimo sexagesimo et sexagesimo secundo habita, in Aedibus Vaticanis die duodecima ianuarii anni millesimi octingentesimi sexagesimi quarti Generalis Congregatio secuta est, in qua cum cl. me. Constantinus Cardinalis Patrizi, Causae Relator, coram fel. rec. Pio Papa IX, Praedecessore etiam Nostro proposuisset dubium: « An et de quibus miraculis constet in casu et ad « effectum de quo agitur », Patres Cardinales et Consultores suam quisque sententiam aperuerunt. At de communi hoc suffragio idem Praedecessor Noster apostolicum distulit denunciare iudicium usque ad diem Patrocinio castissimi Deiparae Sponsi sacrum, die decimo septimo aprilis eiusdem anni; quo die, Eucharistico sacrificio ad Vaticanas Aedes oblato, postquam in Patriarchali Liberiana Basilica altare consecrasset in hypogeo Confessionis, in proximo eiusdem Basilicae Sacrario, solemniter pronuntiavit: « Constare de quatuor miraculis in tertio genere, intercessore Venerabili « Petro Canisio, a Deo patratis; scilicet de primo: Instantaneae perfectaeque « sanationis Elisabethae Vanderweit a lethali hepato-emphraxi, quae in « abscessum migraverat, teterrimis stipata symptomatibus; de secundo: « Instantaneae perfectaeque sanationis Annae Mariae Kern ab chronica « rheumatalgia, quae, in insanabilem arthritidem conversa, mortem porten-

« debat; de tertio: Instantaneae perfectaeque sanationis Margaritae Allaz « a labe confirmata et incurabili post diuturnum pulmonis morbum; de « quarto: Instantaneae perfectaeque sanationis Mariae Annae Buman a « paralysi, post ingestum venenum, saevissimis convulsionibus stipata ».

Post haec, nihil aliud eximio huic Famulo Dei ad laudis culmen in Ecclesia promerendum deerat, nisi ut penes Sacrorum Rituum Congregationem proponeretur dubium: « An, stante approbatione virtutum et mira- « culorum, *tuto* procedi posset ad Beatorum honores Venerabili Petro « Canisio sanciendos ». Quo favorabiliter resoluto, idem Pontifex, anno millesimo octingentesimo sexagesimo quarto, postquam in Patriarchali Archibasilica Lateranensi, die vigesimo quarto mensis iunii, quo Sancti Praecursoris memoria colitur, sacro adstante Patrum Cardinalium Collegio, Missae Pontificali interfuisset, in proximo eiusdem Archibasilicae sacrario, rite ac solemniter decrevit: « *Tuto* procedi posse ad solemnem Venerabilis « Petri Canisii Beatificationem ». Quod decretum publici iuris fieri, et in Sacrorum Rituum Congregationis acta referri iussit, Litterasque Apostolicas, in forma Brevis, de Beatificationis solemniis in Patriarchali Basilica Vaticana quandocumque celebrandis, expediri mandavit. Breve autem ipsius Beatificationis datum fuit in Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die secunda mensis augusti, anno millesimo octingentesimo sexagesimo quinto. Beatificationis vero solemnia in Vaticana Aede Beati Petri die vigesimo novembris eiusdem anni celebrata sunt.

Quinquagesimo septimo anno nondum expleto, ex quo Petrus Canisius Beatorum Caelitum honoribus auctus erat, causae *reassumptio* a fel. rec. Benedicto Papa XV, proximo Decessore Nostro, die vigesima mensis martii anni millesimi nongentesimi vigesimi primi, Apostolica auctoritate decreta est.

Duae autem, quae sequuntur, a Causae Postulatore propositae sunt prodigiosae sanationes, a Deo, Beato Canisio deprecante, in dioecesi Ruremondensi in Neerlandia patratae, ut super iisdem institueretur actio.

Primum ex his miraculis contigit Sorori Ignatiae Walburgae Schneller, e Congregatione a Caritate S. Francisci. Haec, ab infantia infirma semper utens valetudine, tertio fere, aut quarto quoque anno aegrotare solita, convulsionibus etiam aliquando in puerili aetate obnoxia, ab undecimo usque ad vigesimum annum singulis fere mensibus vehementer e genibus laborabat. Annum agens septimum supra vigesimum, Religiosae Congregationi a Caritate S. Francisci nomen dedit, in eaque, expleto tirocinio, die decimonono decembris anno millesimo octingentesimo nonagesimo sexto religionis vota nuncupavit. Typho, quem vocant, primo religiosae vitae

anno, correpta et viribus pene confecta, trigesimo aetatis anno erythomate, quod morbillorum speciem praeseferebat, tentata est. Anno millesimo nongentesimo quarto, inopinate sanguinem evomuit, qui utrum a pulmonibus, an ex stomacho proveniret duo medici statuere incassum conati sunt. Brevi ex hoc morbo convaluit viresque corporis recuperavit, sed, insequenti anno, cum copiosiorem sanguinis eruptionem iterum passa esset, plures exinde ei molestiae, vehementes alvi dolores, vomitus frequentes, aliaque id genus incommoda obvenerunt, in dies percrebescentia. Anno demum millesimo nongentesimo decimo, medici auxilium invocandum fuit. Hic, Sororem Ignatiam hernia « incarcerata », ut aiunt, laborare ratus, chirurgicam sectionem expertus est, ex qua, praeter expectationem, aegrotam tuberculosi intestinali affectam esse, apparuit. Quapropter Doctor Rembauts, qui chirurgicam operationem peregerat, partem tuberculosi morbidam auferendam duxit. Post hanc chirurgicam sectionem Soror Ignatia aliquot annorum spatio aliquantulum melius se habuit, integra tamen valetudine minime recuperata. Etsi enim maximas adhiberet cautelas cibosque nonnisi leves sumeret, anno millesimo nongentesimo decimo quinto, crebris vomitionibus ac vehementibus alvi doloribus rursus premi coepit, interdum vix, aut ne vix quidem, recto corpore incedere valens: quae quidem infirmitates, ineunte anno millesimo nongentesimo vigesimo primo, adeo auctae erant, ut Ignatia nullum iam cibum, ne liquidum quidem, continere posset, et lectulo affixa, ob pectoris ac dorsi dolores resupina iacere cogeretur. Doctor Kettler, qui eam diligenter inspexerat, de acuta intestinorum tuberculosi agi ideoque nova sectione chirurgica opus esse edixit. Periti vero, postea ex officio deputati, Doctores Henricus Pomponi, Albertus Ciotola et Nicolaus Gentile, Sororem Ignatiam occlusione intestinali chronica ex affectione tuberculari laborasse declararunt.

Cum iam omnia remedia humana inutilia evasissent, et mors adventare videretur, Soror Maria Cornelia Casimir, Generalis Antistita, divinam opem, interposito Beati Petri Canisii patrocinio, implorare constituit. Eius reliquiis a Patribus Societatis Iesu obtentis, novendialis in monasterio supplicatio instituta est, Missis in hunc finem quotidie celebratis et fervidis precibus fusis. Nec frustra: statim ac Beati reliquiae Sorori aegrotanti applicatae sunt, haec melius se habere sensit, et opinione citius perfectae sanitati restituta est, omni gravissimi morbi vestigio deleto.

Alterum miraculum accidit in Collegio S. Ignatii, quod habet Societas Iesu Valkenburgi, in oppido Neerlandiae, in dioecesi Ruremondensi. Frater Petrus Schmitz, Scholasticus ex eadem Societate, annum agens quartum supra vigesimum, vix ab « influentiae » morbo, quem vulgo ap-

pellant, convaluerat, cum, paucis post diebus, die duodecima ianuarii anni millesimi nongentesimi vigesimi secundi iterum aegrotare coepit, sed morbo longe graviore, id est angina cum abscessu coniuncta. Arcessito medico et abscessu inciso, aegrotus aliquod levamen inde persensit, et febris recedere visa est. At ecce, praeter spem morbus mox ingravescit, febris maiore impetu redit, acres artuum et dorsi dolores per brachia, manus, pedes, latera migrantes obveniunt, magna quoque cordis debilitas, spirandi difficultas, ciborum fastidium, lucis impatientia, pulsus tenuis, irregularis, citatissimus. Qui aegroti curationem susceperant, Doctores Hapig et Kettler, his morbi notis perpensis et collatis consiliis, de « sepsi » agi persuasum habuerunt. Quod duo a curatione medici de lethali « sepsi » edixerunt iudicium, hoc postea periti quoque ex officio vocati, Doctores Franciscus Xaverius Armellini, Franciscus Pagano et Boleslaus Madeyski diserte confirmarunt. Ob aegritudinis indolem et gravitatem, Doctor Kettler, nullam salutis spem superesse ratus, seri iniectionem proposuit, quae tamen, semel atque iterum peracta, optato exitu caruit; et aegrotus, ad finem properare visus, morientium Sacramentis munitus est. Omni igitur humano auxilio deficiente, infirmus eiusque sodales intercessionem Beati Petri Canisii fidenter invocarunt, novendiali supplicatione inchoata. Collegii Rector articulum digiti Beati Petri aegrotanti obtulit, qui deinceps semper ante pectus eas reliquias gestabat. Absoluta novendiali supplicatione, febris iterum augeri coepit, et medici de bono morbi exitu desperandum asserebant. Iteratis per alios novem dies precibus, et Missae sacrificio iisdem diebus oblato, aegrotus saepius in die exhibitas sacras reliquias deosculans, easque infirmis corporis partibus, ac praesertim cordi, applicans, pro Beati Petri Canisii canonizatione, addita recitatione trium « Ave, Maria », quotidie preces fundebat. Deus autem spem aegroti eiusque Religiosorum sodalium ad irritum non redegit. Nam, Beato Canisio deprecante, factum est ut, qui die septimo februarii morti proximus videbatur, hic subsequenti die, mane, inopinato extra periculum esset, et illico fere integrae sanitati restitutus.

Legitime vero recognita validitate processus auctoritate Apostolica in Curia Ecclesiastica Ruremondensi instructi super his miraculis in specie, quae post indultam Beato Petro Canisio venerationem superveneruant, de duabus sanationibus supra memoratis semel atque iterum disceptatum est apud S. Rituum Congregationis Consultores, audientibus de more in Coetu praeparatorio Cardinalibus eidem Congregationi praepositis. Deinde Generalis Congregatio locum habuit coram Nobis die vigesima quarta mensis martii huius anni, in qua cum Consultores, tum Patres Cardinales respon-

derunt: « Constare de duabus propositis sanationibus ». Unum supererat disputandum: « An, supposita duorum miraculorum approbatione, *tuto* « procedi posset ad solemnem Beati Petri Canisii Canonizationem »; et eodem die in eodem conventu unanime suffragium quotquot convenerant emiserunt: « *Tuto* procedi posse ». Nos vero adstantes enixe admonuimus, ut Nostris suas preces adiungerent ad caelestis consilii munus in re tam gravi implorandum. Tandem die vigesima nona eiusdem mensis et anni solemniter ediximus: « Constare de duobus propositis miraculis, nempe de « primo: Instantaneae perfectaeque sanationis Sororis Ignatiae Walburgae « Schneller ab occlusione intestinorum, ex affectione tuberculari; de secundo: « Instantaneae perfectaeque sanationis Fratris Petri Schmitz a lethali sepsis « morbo »; et insuper decrevimus: « *Tuto* procedi posse ad solemnem Beati « Petri Canisii Canonizationem ».

His peractis, Praedecessorum Nostrorum exemplis inhaerentes, die trigesima mensis martii huius anni dilectos filios Nostros S. R. E. Cardinales apud Nos convocavimus in Consistorium secretum, in quo venerabilis frater Noster Antonius Cardinalis Vico, Episcopus Portuensis et S. Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefectus et Causae huic procurandae praepositus, novensilis Sancti gesta singillatim ac perspicue exposuit magnoque omnes studio incendit, ut ad legitimam huius Causae absolutionem deveniretur. Paulo post, nempe die secunda mensis aprilis, Consistorium publicum celebratum est, in quo Cardinales et alii omnes, qui aderant, libentissime aures praebuerunt iis, quae praeclara oratione dilectus filius Iosephus Biroccini, Nostrae Consistorialis Aulae advocatus, de Beato Canisio disseruit.

Interea curavimus ut venerabiles fratres Patriarchae, Archiepiscopi et Episcopi de tanta solemnitate per litteras ad hoc datas admonerentur, quo, si facultas esset, sententiam et ipsi prolaturi, Nobis adstarent. Quorum cum non pauci in Urbem convenissent, omnes, re penitus explorata tum ex iis, quae in memorato Consistorio publico peracta fuerant, tum ex actis Sacrae Rituum Congregationis, quorum exemplar unicuique traditum est, in Consistorio, quod semipublicum vocant, habito die vigesima secunda aprilis in eamdem, quam S. R. E. Cardinales, sententiam iverunt de Beati Canisii memoria summis honoribus consecranda. Cuius rei publica instrumenta a dilectis filiis Sedis Apostolicae Notariis exarata in tabularium S. R. C. deferri mandavimus.

Solemni igitur Canonizationi huic celebrandae diem praefiximus vigesimam primam mensis maii huius anni, qua gloriosam Redemptoris Nostri in caelos Ascensionem recolimus. Interea, fideles sumus vehementer cohortati ad ferventes preces ingeminandas, in iis praesertim sacris aedibus, in

quibus Ssmum Sacramentum publice adorandum ex praescripto proponeretur, ut et ipsi ex tanta caeremonia fructus uberiores perciperent, Nobisque, in tam gravi officii Nostri munere, Spiritus Paraclytus benignus adesset. Quum autem optatissima dies advenerit, omnes cum saecularis, tum regularis cleri Ordines, omnes Romanae Curiae Praesules et Officiales, omnes denique qui in Urbe aderant venerabiles fratres S. R. E. Cardinales, Patriarchae, Archiepiscopi, Episcopi, Abbates in Vaticanam Basilicam magnifico cultu ornatam convenerunt; Nosque, iis omnibus solemni supplicatione praeeuntibus, eamdem Basilicam ingressi sumus. Tunc vero venerabilis frater Antonius Cardinalis Vico, S. Rituum Congregationi Praefectus et Causae huic procurandae praepositus, perorante dilecto filio Augusto Milani, Nostrae Consistorialis Aulae advocato, vota Nobis et preces detulit Sacrorum Antistitum universaeque Societatis Iesu, ut Beatum Petrum Canisium in Sanctorum numerum referremus. Quod cum iterum tertioque praefatus Cardinalis, per eumdem Consistorialis Aulae advocatum, instantius ac instantissime egisset, Nos tandem, Paraclyti Spiritus lumine ferventer implorato, et Immaculatae Virginis, Angelorum ac Sanctorum omnium patrocinio confisi, « ad honorem Sanctae et Individuae Trini-« tatis, ad catholicae fidei incrementum et decus, auctoritate Domini Nostri « Iesu Christi, Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, matura « deliberatione et voto Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardi-« nalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum, Beatum Pe-« trum Canisium, Sanctum esse decrevimus et definivimus ac Sanctorum « catalogo adscripsimus et, ex S. Rituum Congregationis consulto, uni-« versalis Ecclesiae Doctorem declaravimus, statuentes ab Ecclesia uni-« versali Eius memoriam quolibet anno die vigesima septima aprilis, pro « die Eius natali vigesima prima decembris, inter Sanctos Confessores non « Pontifices atque Universalis Ecclesiae Doctores pia devotione recoli et « in Martyrologio notari debere ». Gratiis deinde ob tantum beneficium Deo actis, ad altare accessimus incruentum Sacrificium oblaturi, atque post Evangelicam lectionem quotquot aderant allocuti sumus, eosdem hortantes ut de tanta solemnitate fructus quam uberrimos caperent, et novi Sancti patrocinium apud Deum interponerent, ut Nos et universam Ecclesiam protegat « a conventu malignantium, a multitudine operantium iniqui-« tatem ». [1] Denique Apostolicam benedictionem et plenariam indulgentiam peramanter in Domino impertivimus atque Apostolicas hasce Litteras Decretales sub plumbo expediri mandavimus.

[1] *Ps. LIII*, 3.

Nunc autem felici nuntio universus christianus populus exsultet et Sanctae Matri Ecclesiae gratuletur, quae, Divini Spiritus munere, tantum filium ad Domini Nostri Iesu Christi gloriam et fidelium praesidium protulerit. Exsultet et inclyta Societas Iesu, quae tot se caelis dedisse incolas, tot Ecclesiae insignes viros, evangelicam veritatem scriptis et laboribus acriter defendentes, in Domino gloriari merito possit.

Sancti Petri Canisii virtutes, humilitatem, obedientiam, castitatem, diligentiam atque constantiam in propriis officiis obeundis, fidem praesertim operosissimam et erga hanc Apostolicam Sedem firmissimam fidelitatem colant christifideles cuncti et imitentur. Praeclaram eius memoriam, hisce Litteris consecratam, integram conservate, quotquot estis Ecclesiae filii, ut Iesu Christi amor in cordibus vestris in dies magis exardescat et « exspoliantes vos veterem hominem cum actibus suis » novum induatis, « eum qui renovatur in agnitionem secundum imaginem Eius, qui creavit « illum ». [1]

In primis vero Canisium imitentur, qui, sacerdotio aucti, clarissimum in eo habent exemplar sacerdotalis sanctitatis cum doctrina sociatae; in eum respiciant, ab eoque discant quibus ornari debeat virtutibus optimus quisque ac sedulus in vinea Domini operarius, qui totam vitam suam ad hoc dirigat, ut regnum Dei in dies amplificetur ac populus Deo serviens et merito augeatur et numero.

Quod denique Nobis maxime cordi est, quod, praepotentibus Sancti Petri Canisii precibus confisi, haud temere Nobis sperandum putamus, hoc Nobiscum omnes orando impetrare conentur: ut cunctae Dominicae oves, quotquot a vero Christi ovili longe aberrant, Boni Pastoris eiusque, quamvis indigni, in terris Vicarii vocem audiant, et ad salutifera veritatis pascua redire properent, divinam eamque infallibilem promissionem iam nunc in se feliciter complentes: « Et fiet unum ovile et unus Pastor »! [2]

Omnibus itaque, quae erant inspicienda, rite perpensis, omnia et singula praedicta certa ex scientia et Apostolicae potestatis plenitudine confirmamus, roboramus, atque iterum statuimus, decernimus, universaeque Catholicae Ecclesiae denunciamus; mandantes praeterea ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eadem prorsus fides habeatur, quae hisce Litteris haberetur, si originaliter exhibitae, vel ostensae forent.

[1] *Coloss.*, III, 10.
[2] IOANN., X, 16.

Nemini ergo has Litteras Nostras definitionis, mandati, decreti, relaxationis et voluntatis infringere, vel eis contraire liceat. Si quis vero, ausu temerario, hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo quinto, die vigesima prima mensis maii, Pontificatus Nostri anno quarto.

✠ Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.

✠ Ego VINCENTIUS Episcopus Ostiensis et Praenestinus Cardinalis VANNUTELLI, Sacri Collegii Decanus, Datarius.

✠ Ego CAIETANUS Episcopus Sabinensis Cardinalis DE LAI.

✠ Ego ANTONIUS Episcopus Portuensis et S. Rufinae Cardinalis VICO.

✠ Ego IANUARIUS Episcopus Albanensis Cardinalis GRANITO PIGNATELLI DI BELMONTE.

✠ Ego BASILIUS Episcopus Veliternus Cardinalis POMPILJ.

✠ Ego IOSEPH tituli SS. Ioannis et Pauli Presbyter Cardinalis FRANCICA-NAVA DI BONTIFÉ.

✠ Ego RAPHAEL tituli S. Praxedis Presbyter Cardinalis MERRY DEL VAL.

✠ Ego OCTAVIUS tituli S. Laurentii et Damasi Presbyter Cardinalis CAGIANO DE AZEVEDO.

✠ Ego PETRUS tituli S. Laurentii in Lucina Presbyter Cardinalis GASPARRI, a Secretis Status.

✠ Ego ANTONIUS tituli SS. Marcellini et Petri, Presbyter Cardinalis MENDES BELLO.

✠ Ego FRANCISCUS tituli S. Pudentianae Presbyter Cardinalis BOURNE.

✠ Ego GULIELMUS tituli S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis VAN ROSSUM.

✠ Ego MICHAEL tituli S. Eustachii Presbyter Cardinalis LEGA.

✠ Ego AIDANUS tituli S. Mariae in Porticu Presbyter Cardinalis GASQUET.

✠ Ego fr. ANDREAS tituli SS. Cosmae et Damiani Presbyter Cardinalis FRÜHWIRTH, Maior Poenitentiarius.

✠ Ego RAPHAEL tituli S. Hieronymi Illyricorum Presbyter Cardinalis SCAPINELLI DI LÉGUIGNO.

✠ Ego VICTORIUS AMADEUS tituli S. Priscae Presbyter Card. RANUZZI DE BIANCHI.

✠ Ego fr. THOMAS PIUS tituli SS. Quirici et Iulittae Presbyter Card. BOGGIANI.

✠ Ego FRANCISCUS tituli S. Marcelli Presbyter Cardinalis RAGONESI.

✠ Ego MICHAEL tituli S. Anastasiae Presbyter Cardinalis DE FAULHABER.

✠ Ego DIONYSIUS tituli SS. Nerei et Achillei Presbyter Cardinalis DOUGHERTY.

✠ Ego CAROLUS IOSEPH tituli SS. Quattuor Coronatorum Presbyter Cardinalis SCHULTE.

✠ Ego IOANNES tituli S. Susannae Presbyter Cardinalis BONZANO.

✠ Ego CAIETANUS Sanctae Agathae Protodiaconus Cardinalis BISLETI.

✠ Ego LUDOVICUS S. Mariae in Via Lata Diaconus Cardinalis BILLOT.

✠ Ego CAMILLUS S. Mariae Scalaris Diaconus Cardinalis LAURENTI.

✠ Ego IOSEPH S. Nicolai in Carcere Tulliano Diaconus Cardinalis MORI.

✠ Ego FRANCISCUS S. Caesarii in Palatio Diaconus Cardinalis EHRLE.

✠ Ego ALOISIUS S. Georgii ad Velabrum Diaconus Cardinalis SINCERO.

✠ Ego EVARISTUS S. Adriani Diaconus Cardinalis LUCIDI.

✠ Ego AURELIUS S. Angeli in Foro Piscario Diaconus Cardinalis GALLI.

O. CARD. CAGIANO
S. R. E. Cancellarius.

✠ A. CARD. VICO
Ep. Portuen. et S. Rufinae, S. R. C. Praefectus.

Ioseph Wilpert, *Decanus coll. Prot. Apost.*
Ioannes Zani-Caprelli, *Prot. Apost.*

Loco ✠ Plumbi.

Reg. in Canc. vol. XXXI, n. 15.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

VEN. DEI FAMULI LAURENTIUS IMBERT EPISCOPUS CAPSENSIS ET SOCII BEATI RENUNTIANTUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — E Christi latere egressa, ac pretioso deinceps martyrum cruore omni tempore purpurata Ecclesia, vel hoc ipso strenuae caritatis miraculo divinam originem prodit. Quod si, ut scribit Tertullianus, « sanguis martyrum semen est christianorum » licet Ecclesiae gloriari, semen illud ad haec usque tempora fuisse effusum uberrime et agrum Dominicum abunde fecundasse. Medio etiam saeculo decimono Coreana regio in Sinensi Imperio plurimorum ferax martyrum exstitit et, ad sempiternum Sanctae Ecclesiae decus, praestantissimis Christi militibus coronas multas comparavit et palmas. Excitato enim in illis partibus dirissimo insectationis turbine adversus Christi religionem, feliciter illuc invectam, Venerabilis Frater Laurentius Imbert, Episcopus titularis Capsensis, Servi Dei Petrus Maubant et Iacobus Chastan, sacerdotes Europaei, Andreas Kim, sacerdos Coreanus, ipsorum alumnus, pluresque alii fideles gloriosum martyrium fecerunt ab anno MDCCCXXXIX ad annum usque MDCCCXXXVI, quo postremi interfecti sunt. Venerabilis Laurentius Imbert, ad Aquas Sextias in Gallia Narbonensi ortus, vix emenso studiorum curriculo et sacerdotio initiatus, in Societate Parisiensi Missionum ad exteras gentes, ardenti desiderio flagrans nunciandi gentibus Evangelium, anno MDCCCXX Sinense Imperium petiit, et provinciam Su-Tchuen Apostolicis laboribus plures annos lustravit. Dein, ob eximia merita episcopali dignitate auctus, Coreanam nactus est Missionem, asperrimam quidem et difficultatum plenam. Sed omnia vicit, caritate in Deum et proximos ductus, itinera impervia, caeli inclementiam, rerum necessariarum penuriam, ethnicorum pervicaciam; uberesque iam in Dominico agro fructus collegerat, cum, paganorum odio in apertam rabiem converso, optimus Pastor pro ovibus suis vitam in discrimen dare non dubitavit. Passionis socii fuerunt ei Petrus Maubant et Iacobus Chastan, sacerdotes, ambo in Gallia nati, et eiusdem Societatis Parisiensis alumni, provehendi catholici nominis studio in Coream appulsi, atque impigri divini verbi praecones, qui pro populi salute semetipsos insectatoribus obtulerunt et, a militibus capti, una cum Episcopo suo in vincula publica coniecti sunt. Coram Praefecto saevissimis excruciati tormentis et virgis caesi ut christianorum nomina

proderent, tandem securi eodem die percussi, tres inclyti heroes, quam cupide expetiverant, palmam adepti sunt undecimo Kalendas Octobres anno MDCCCXXXIX. His accensendus est alius sacerdos in Corea natus, nomine Andreas Kim. Hic a Venerabili Servo Dei Petro Maubant sacris disciplinis excultus, ob praeclara animi ingeniique ornamenta dignus habitus est, qui ad Ordines promoveretur et, sacerdotio auctus, strenue Missionariis adfuit saeviente insectatione; et post illorum martyrium, dum alios studet in Coream accire sacros praecones, a satellitibus correptus, etiam in vinculis in Evangelii praedicatione perseveravit impavidus, donec, abscisso capite, gloriosam et ipse palmam adeptus est. Percussis ita Pastore eiusque ministris, acrior in fideles osorum christiani nominis ira conflagravit; sed tunc generosa Christi pugilum manus praeclara antiquorum Martyrum facinora aequavit. Animus meminisse horret atrocitatem suppliciorum, quae, mirabili ac flecti nescia constantia, iidem invicti fidei adsertores perpessi sunt. Durissimo huic certamini ipse fidei nostrae auctor Christus Dominus adfuisse visus est, qui, teste Sancto Cypriano Episcopo et Martyre, « praeliatores et adsertores sui nominis in acie confirmavit, erexit, qui pugnavit et vicit in servis suis ». Septuaginta quinque fuerunt hi fortissimi heroes, quos inter catechistae plures, nobiles et populares, iuvenes et senes, maturae mulieres et florentes aetate ac forma puellae numerantur, qui carceres, cruciatus, ignes, ferrum, extrema omnia perpeti maluerunt quam a sanctissima religione desciscere. Atqui ad tentandam eorum in fide perseverantiam exquisitissima barbari carnifices tormenta adhibuerunt. Aliis elisum laqueo guttur, crura aliis verberibus confracta, alii ad mortem usque flagellis caesi, alii candentibus laminis combusti sunt; alii ferarum more squalentibus in caveis inclusi, mortalem hanc vitam cum immortali ac beata commutarunt. Tot ac tam dira supplicia omnes invicta fortitudine passi sunt. Ut ipsius Cypriani verbis utamur « Torti steterunt torquentibus fortiores, ac saevissima diu repetita plaga inexpugnabilem fidem expugnare non potuit ». Huius praeclarissimi triumphi longe lateque per christianum orbem fama percrebuit. Nec defuerunt de coelo signa. Martyrum quoque gloriam et decus auxerunt teterrimae poenae quibus plures e tyrannis tantarumque caedium ministris obnoxii fuerunt. Contra insperatae infidelium etiam nobilium conversiones satis superque probarunt sanguinem martyrum vere semen esse christianorum. Propterea inquisitionis confectis legitimis tabulis atque ad Urbem transmissis, et signata Commissione Introductionis Causae a rec. mem. Praedecessore Nostro Pio PP. IX per Decretum die XVII mensis septembris anno MDCCCLXXVI, de horum illustrium fidei adsertorum Martyrio penes Sacrorum Rituum Congregationem causa agi-

tari coepta est, quae longas subiit moras ob persecutionem adhuc in Corea saevientem. Tandem omnibus probationibus accurate perpensis, Nos per Decretum latum septimo Idus maias vertentis anni MDCCCCXXV de septuaginta novem horum Venerabilium Dei Servorum martyrio eiusque causa constare ediximus. Quoad signa, etsi non desiderarentur, dispensatum est. Ad actorum vero legitimam seriem perficiendam illud discutiendum supererat, num ipsi Venerabiles Dei Servi inter Beatos Caelites recensendi tuto forent. Hoc praestitit venerabilis frater Noster Januarius S. R. E. Cardinalis Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopus Albanensis, Causae Relator, in generalibus Comitiis ipsius Sacrorum Rituum Congregationis habitis coram Nobis in Vaticanis Aedibus die XII mensis maii huius anni, omnesque tum Cardinales Sacris tuendis Ritibus praepositi, tum qui aderant Patres Consultores unanimi suffragio affirmative responderunt. Nos vero Nostram aperire mentem distulimus atque iterandas censuimus esse preces ut ad sententiam in tam gravi negotio ferendam divinae sapientiae praesidium Nobis compararemus. Verum feria tertia post Pentecosten huius sancti anni, Eucharistico litato Sacrificio, accitis adstantibusque VV. FF. NN. Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et S. Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, et Ianuario S. R. E. Cardinali Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopo Albanensi, Causae Relatore, nec non dilectis filiis Alexandro Verde, eiusdem S. Rituum Congregationis Secretario, atque Angelo Mariani, Sanctae Fidei Generali Promotore, ad sollemnem dictorum Martyrum Beatificationem tuto procedi posse decrevimus. Quae cum ita sint, Nos precibus permoti Societatis Parisiensis pro Missionibus ad exteras gentes, simulque annuentes votis Vicariorum Apostolicorum Coreae, qui illis in regionibus, ipsorum Christi Martyrum sanguine purpuratis, Dominico gregi advigilant, de consilio VV. FF. NN. Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium Sacris tuendis Ritibus praepositorum, Apostolica Nostra auctoritate, praesentium Litterarum tenore facultatem facimus ut septuaginta novem Servi Dei, quorum nomina haec sunt: I. Laurentius Imbert, Episcopus Capsensis; II. Petrus Maubant, sacerdos; III. Iacobus Chastan, sacerdos; IV. Andreas Kim, sacerdos; V. Augustinus Ni, catechista; VI. Barbara Kouen; VII. Agatha Ni; VIII. Damianus Nam, catechista; IX. Maria Ni; X. Petrus Kouen; XI. Agatha Ni; XII. Magdalena Kim; XIII. Barbara Han; XIV. Anna Pak; XV. Agatha Kim; XVI. Lucia Pak; XVII. Ioannes Baptista Ni; XVIII. Magdalena Ni; XIX. Magdalena He; XX. Theresia Ni; XXI. Barbara Ni, soror Magdalenae Ni; XXII. Barbara Ni, neptis eiusdem Magdalenae; XXIII. Martha Kim; XXIV. Lucia Kim; XXV. Anna Kim; XXVI. Rosa Kim; XXVII. Maria Ouen; XXVIII.

Ioannes Pak; XXIX. Maria Pak; XXX. Paulus Tyeng; XXXI. Augustinus Nyou; XXXII. Carolus Tjyo; XXXIII. Sebastianus Nam; XXXIV. Ignatius Kim; XXXV. Iulitta Kim; XXXVI. Agatha Tiyen; XXXVII. Magdalena Pak; XXXVIII. Perpetua Hong; XXXIX. Columba Kim; XL. Agnes Kim; XLI. Petrus Tchoi; XLII. Barbara Tjyo: XLIII. Magdalena Han; XLIV. Agatha Kouen; XLV. Agatha Ni; XLVI. Benedicta Hyen; XLVII. Elisabeth Tyeng; XLVIII. Caecilia Ryou; XLIX. Barbara Ko; L. Magdalena Ni; LI. Maria Ni; LII. Augustinus Pak; LIII. Petrus Hong; LIV. Paulus Hong; LV. Magdalena Sou; LVI. Ioannes Ni; LVII. Barbara Tchoi; LVIII. Paulus He; LIX. Petrus Ni; LX. Iosephus Tjyang; LXI. Protasius Tjyeng; LXII. Petrus Nyou; LXIII. Barbara Kim; LXIV. Lucia gibbosa; LXV. Catharina Ni; LXVI. Magdalena Tjyo; LXVII. Franciscus Tchoi, catechista; LXVIII. Andreas Tjyeng; LXIX. Theresia Kim; LXX. Stephanus Min, catechista; LXXI. Antonius Kim; LXXII. Carolus Hyen, catechista; LXXIII. Petrus Nam, catechista; LXXIV. Laurentius Han, catechista; LXXV. Iosephus Rim; LXXVI. Theresia Kim; LXXVII. Agatha Ni; LXXVIII. Susanna Ou; LXXIX. Catharina Tjyeng, omnes in odium fidei ab idolatris interfecti, Beati in posterum appellentur, eorumque corpora et lipsana, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferenda, publicae fidelium veneration proponantur; atque illorum imagines radiis decorentur. Praeterea eadem auctoritate Nostra concedimus ut de illis recitetur Officium de communi plurimorum Martyrum cum lectionibus propriis per Nos adprobatis, et Missa propria pariter per Nos adprobata celebretur, servatis rubricis, sed tamen intra fines vicariatuum apostolicorum Coreanae ditionis, nempe de Wonsan, de Seoul et de Tai-kou, nec non in Ecclesiis sive publicis sacellis Societatis Parisiensis Missionum ad exteras gentes. Denique largimur ut supradictis in templis, nec non in Vicariatibus Apostolicis recensitis, sollemnia Beatificationis, servandis servatis, peragantur die per Ordinarium respective designanda intra annum, postquam eadem sollemnia in Patriarchali Nostra Vaticana Basilica, celebrata fuerint. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis ac decretis de non cultu editis, ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrorum Rituum Congregationis subscripta sint et sigillo Praefecti munita, eadem prorsus fides in disceptationibus, etiam iudicialibus, habeatur, quae Nostrae voluntatis significationi, hisce Litteris ostensis, haberetur.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die v mensis iulii, anno MCMXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

VEN. DEI FAMULUS PETRUS IULIANUS EYMARD, FUNDATOR CONGREGATIONIS PRESBYTERORUM A SSMO SACRAMENTO ATQUE INSTITUTI ANCILLARUM SSMI SACRAMENTI, BEATUS RENUNTIATUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Ab exordiis suis ad nostram usque aetatem per tot saecula semper Ecclesia Christi Sanctorum numero aucta est, qui, tanquam viri a Deo provide missi, temporibus, in quibus hanc vitam mortalem egerunt, atque eorundem necessitatibus aptissimi fuere. Conveniens igitur atque opportunum videbatur, quod etiam in praeterito, a Christi nativitate, saeculo XIX, in quo publicus cultus erga Iesum Christum Redemptorem Nostrum sub eucharisticis velis delitescentem ita, sollemnibus praesertim Eucharisticis Conventibus, apud omnium nationum gentes exarsit, ut ipsius saeculi exitus ab iisdem conventibus merito nuncupari possit, vir esset omni nomine dignus, qui studii erga Sacratissimam Eucharistiam magis magisque in dies excitandi propositum potissime haberet, ac propterea tanquam ipsius publici cultus provehendi apostolus ab omnibus reciperetur. Quod sane sine ulla dubitatione testari possumus de Venerabili Dei Famulo Petro Iuliano Eymard, qui quidem non solum haud modico ardore in Iesum Eucharisticum accensus ipse continenterque in vita commotus est, sed religiosorum etiam, tum virorum cum mulierum, congregationes ad cultum Eucharisticum peculiariter intendentes instituit, atque ad fovendum apud cuiusvis condicionis gentes amorem erga sanctam Eucharistiam plurima eaque aptissima duxit incepta, ideoque ad inchoandos provehendosque Conventus Eucharisticos iter paravit. Anno igitur MDCCCXI, pridie Nonas februarias, in oppido dioecesis Gratianopolitanae, quod nuncupant *La Mure d'Isère*, ex piis honestisque coniugibus natus est Petrus Iulianus Eymard, qui ab ipsa pueritia quodammodo ostendit, quid postea acturus esset. Etenim in ecclesia aliquando super scamnum post Tabernaculum repertus, atque a sorore, illum quaerente, quid faceret interrogatus, adhuc puerulus suavissime respondit: « Iuxta Iesum adsto ut vocem eius audiam »; et paulo post sorori eidem, in Eucharisticis dapibus sumendis magna gestienti laetitia, fere quinquennis felicitatem invidebat. Nil mirum itaque si post talis pueritiae tempus, iam singularibus virtutibus exornatae, ad caeleste Agni convivium, duodecim annos natus paratissimus primum accederet; et postea, ut sacra Synaxi se frequentius reficeret, ad longinquum sanctuarium Beatae Mariae Virginis, *du Laus*

nuncupatum, pluries ac diligentissime, omni spreto labore, se conferret; quo ex tempore ob sanctum ac plane insolitum caritatis, quo aestuabat, ardorem, perfectioris vitae semitam alacriter aggressus est. Adulescens, se divinitus ad sacerdotium vocari aperte sensit; sed ob exortas, tunc temporis, e contraria voluntate patris, difficultates, duodeviginti tantum annos natus, Massiliae, in domum Oblatorum Beatae Mariae Virginis Immaculatae exceptus est, ut ibi, clericali tandem habitu indutus, qua alumnus eiusdem Marialis Congregationis, suum tirocinium ageret. Sed gravis morbi, in quem inciderat, caussa, eum moderatores ad patriam domum brevi restituerunt; in qua per duos annos ut convalesceret mansit; donec, patre vita functo, novis arduisque difficultatibus superatis, a fundatore et generali moderatore praefatae Congregationis Oblatorum commendatus, anno MDCCCXXXI inter Maioris Seminarii Gratianopolitani alumnos cooptatus est. Curriculo studiorum exacto, sacro presbyteratus Ordine auctus, XII kalendas augustas anni MDCCCXXXIV, in Sanctuario, quod, vocabant *de l'Osier*, peculiari Deiparae patrocinio se omniaque sua tradens, divinum Sacrificium ad Virginis altare primum piissime litavit; et paulo post apostolici ministerii laboribus se devovit, antea, per triennium, vicarii munere functus in Chattensi paroecia, dein qua parochus vici *Monteynard*; quibus in locis mirabili studio atque alacritate in spiritualem animorum procurationem incubuit. Sed illum ad munera sacra alio modo implenda Deus vocabat. Venia propterea ab Episcopo suo obtenta, Venerabilis Dei Famulus ad Forum Vetus, in archidioecesi Lugdunensi, se contulit, ibique, post tyrocinium de more absolutum, eo praesertim animo tum ut in Congregatione Beatae Mariae cultui peculiariter dicata Deo se consecraret, tum ut sibi ad sacras expeditiones apud barbaros Oceaniae populos iter pateret, Societati Mariae recens constitutae se mancipavit. Eiusdem quidem Congregationis praesides mox eum, qua in spiritualibus moderatorem, ad Coulegium Bellicense, serius autem, aliis magni momenti officiis muneribusque expletis, ad alterum Conlegium *de la Seine-sur-Mer* uti moderatorem miserunt. Interea in concionandi munus atque in poenitentiae tribunal quidquid ei temporis supererat sollerter naviterque impendebat; Tertium Marialem Ordinem, a Congregationis moderatoribus eidem commissum, fovendum, perficiendum, cuiusvis condicionis atque ordinis genti aptandum curabat; Opus denique *Perpetuae Adorationis*, quod Foroiuliensium Episcopus iam illi concrediderat, fructuosissime moderabatur. Tandem die festo Corporis Christi anni MDCCCXLV, fere divino afflatu commotus, satis perspicue percepit quodnam esset opus, ad cultum Augustissimi Sacramenti provehendum, proxime facturus; sed tantum post geminatum Beatae Mariae Virginis admonitum, cuius in sacello sanctuarii Fori Veteris piissime auxilium lumenque imploraverat, Dei

voluntati se humiliter subiiciens, iacere novi Instituti sui fundamenta coepit; at quot ei et quam gravia omne genus obstacula ad perficiendum opus obiiciebantur! Ab initiis quidem duplicem Venerabilis Dei Famulus proposuit finem novo instituto, quod tum ad continuam Eucharistici Mysterii adorationem procurandam, tum ad cultum Sacratissimi Sacramenti provehendum atque ad amorem in Illud indefesso studio fovendum intendit. Humilia prorsus Congregationis, quam Dei Famulus, Mariae Societate relicta, a Ssmo Sacramento nuncupavit, initia fuere Parisiensi in civitate anno MDCCCLVI; antea enim Petrus Iulianus conspicuos prudentia viros audire, Archiepiscopi Parisiensium veniam obtinere, primam Summi Pontificis adprobationem impetrare voluit. Obtinuit autem ipse laudativum Breve ab Apostolica Sede post tres annos ab inita Congregatione, quae tandem, anno MDCCCLXIII, in pervigilio sollemnitatis Corporis Christi, tertia scilicet die mensis iunii, per Litteras Apostolicas Piscatoris annulo obsignatas, probata et canonice erecta fuit. Tunc ab aliquo iam tempore Ancillae quoque Ssmi Sacramenti exstabant, quarum Institutum in constitutionibus ac propositis suis, iis tantum exceptis quae sacerdotalis ministerii sunt propria, Congregationi presbyterorum Ssmi Sacramenti simile, Dei Servus fundaverat. Congregationem autem suam, cuius sodales, ut essent tanquam *res omnino ligata Domino* Iesu sub Eucharisticis speciebus iugiter exoptavit, usque ab obitum Dei Servus moderatus est; sed anno MDCCCLXVIII, in quo, kalendis augustis, e vita ipse migravit, adhuc exiguus domorum, et modicus sodalium numerus erat. Mox tamen, post Dei Famuli mortem, opus princeps, ab eodem fundatum, fines Galliae transgressum, in orbem diffunditur; ita ut nunc non modo apud gentes Europae, sive in Italia, sive in Hollandia, et in Austria, et in Hispania, in Germania quoque atque in Belgio; sed etiam apud populos transmarinos in Canadensibus regionibus et in Foederatis Americae Septentrionalis Civitatibus, nec non in Republica tum Argentina cum Chilensi, domus florescant, in quibus diu noctuque publica perpetuaque adoratione Christum regem, hostiam propitiationis et pacis, sub Eucharisticis velis in solio suo sedentem, piissime colitur; atque ab iisdem, tanquam e camino ignis, scintillae in dies erumpunt ardoris erga Sanctissimam Eucharistiam multis modis excitati et continuo increscentis, quem, Nostris temporibus, christifideles amplissime exhibuere atque exhibent. Sic vota Dei Famuli implentur. Qui opera etiam popularia, ad honorem Sanctae Eucharistiae provehendum, plurima inchoavit atque aluit. Ut enim christifideles adorationis perpetuae consuetudinem haberent, Dei Servus constituit Ssmi Sacramenti Aggregationem, cuius sodalibus adoratio eadem, lege proponitur; iisdemque christifidelibus, ut fructuose ipsa fieret adoratio aptissimam orandi methodum

commendavit; Opus primae Communionis pro operariis, praesertim adulescentibus aetate provectis, formavit; praecipue autem de studio Eucharistiae Sanctissimae apud clerum excitando curavit, cum sibi persuasum haberet ac diceret, sine ulla dubitatione adoratorum numerum, sacerdotum opera, auctum iri, ipsosque Dei ministros veros in populos cultus Eucharistici apostolos esse futuros. Sic per totam vitam, ad maiorem Dei gloriam, in vinea Domini Dei Famulus laboravit; pietate, qua usque ad mortem a pueritia Iesum Christum sub Eucharistia latentem et Deiparam Virginem, in sanctuariis praesertim *du Laus* et Fori Veteris, honestavit, praecipua fulsit; obsequio pleno ac devoto Apostolicam Sedem prosequutus est, illudque suae Congregationis presbyteris districte praescripsit; prudentia singulari atque animo mitissimo continenter se gessit, tum in muneribus sacerdotalibus explendis, cum in Operibus regendis a se ipso fundatis; constantissime denique in divina Religionis Mysteria omnes cogitationes suas intendit. Sanctam eius vitam, eiusque operum christianae rei provehendae utilitatem palam quoque testatus est Ioannes Baptista Vianney, quem Nosmetipsi, sollemnissime Pentecostes die proxime praeterita, in Sanctorum numero adscripsimus. Nil mirum itaque si fama sanctitatis, qua Venerabilis Dei Famulus, adhuc vivus, ob spectatissimas virtutes exornatus erat, ex ipso tempore obitus ad nostros usque dies adeo increverit ut, processibus Ordinariis in Gratianopolitana ac Parisiensi dioecesibus de more confectis, iam ab anno MDCCCCVIII apud Sacrorum Rituum Congregationem ipsius Dei Famuli Beatificationis et Canonizationis causa instituta sit. Absolutis igitur iis omnibus, quae in huiusmodi iudicio pertractanda erant, disceptari coeptum est super Venerabilis Dei Servi virtutibus; quae tanquam heroica qualitate praeditae et exornatae, tertio Idus iunii anno MDCCCCXXII, a Nobis, sollemni decreto, adprobatae ac declaratae fuerunt. Agitata dein quaestione de duobus miraculis, quae a Deo patrata ferebantur per Venerabilis Petri Iuliani Eymard intercessionem, post duas Congregationes, antepraeparatoriam scilicet et praeparatoriam, nec non aliam generalem Congregationem, quae coram Nobis die quinta praeteriti mensis maii habita est, rebus omnibus acerrimo iudicio investigatis, septimo idus maias huius anni proposita miracula constare Nosmetipsi sollemniter declaravimus; ulterius proinde in casu procedi posse. Cum propterea nihil iam superesset, nisi ut Patres Cardinales Sacrae Rituum Congregationi praepositi, ceterique de more consulendi rogarentur, num tuto procedi posse censerent ad sollemnem Venerabilis Dei Famuli beatificationem, in generali conventu, die XII memorati mensis maii coram Nobis habito, tum iidem S. R. E. Cardinales, tum qui aderant Praelati et Consultores, unanimi consensu tuto procedi posse responderunt. Nos tamen in tanti momenti re Nostram aperire mentem distulimus, donec a Patre

luminum caelestis sapientiae auxilium impetraremus. Quod cum impensis precibus fecissemus, tandem die II mensis iunii, Eucharistico Sacro religiosissime litato, accitis adstantibusque venerabili fratre Nostro Antonio Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto et Causae Relatore, una cum dilectis filiis Alexandro Verde, eiusdem Sacrorum Rituum Congregationis Secretario, nec non Angelo Mariani, Fidei Promotore Generali, sollemniter ediximus tuto procedi posse ad ipsius Servi Dei beatificationem. Quae cum ita sint, plurimorum Episcoporum precibus permoti, nec non Presbyterorum Congregationis Ssm̃i Sacramenti, atque Ancillarum pariter Ssm̃i Sacramenti, auctoritate Nostra Apostolica, concedimus ut idem Venerabilis Petrus Iulianus Eymard, presbyter, Fundator Congregationis Presbyterorum a Ssm̃o Sacramento atque Instituti Ancillarum Ssm̃i Sacramenti, Beati nomine in posterum nuncupetur, eiusque corpus et lypsana, seu relliquiae, publicae venerationi proponantur, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferenda; itemque permittimus ut eiusdem Dei Famuli imagines radiis decorentur. Praeterea concedimus, eadem auctoritate Nostra, ut de eo, quotannis, Officium recitetur de Communi Confessoris non Pontificis, cum Lectionibus propriis per Nos adprobatis, et Missa propria per Nos pariter adprobata, servatis rubricis, celebretur, in dioecesibus tamen dumtaxat Gratianopolitana, in qua Beatus ipse natus et mortuus est, ac Parisiensi, in qua eiusdem corpus adservatur, nec non in templis omnibus et sacellis, quibus ubique terrarum Congregatio Presbyterorum a Ssm̃o Sacramento et Societas Ancillarum Ssm̃i Sacramenti utuntur. Denique largimur ut sollemnia Beatificationis eiusdem Famuli Dei peragantur in praedictis dioecesibus et in templis seu sacellis, quae nominavimus, die per Ordinarium designando, intra annum, postquam eadem sollemnia in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana fuerint celebrata. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis de non cultu editis, ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrorum Rituum Congregationis subscripta et Praefecti sigillo munita sint, in disceptationibus, etiam iudicialibus, eadem prorsus fides adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significationi his ostensis Litteris haberetur.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XII mensis iulii, anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD EMUM P. D. IOANNEM BAPTISTAM, TITULO SANCTAE MARIAE IN TRANSPONTINA, S. R. E. PRESB. CARD. NASALLI-ROCCA, ARCHIEPISCOPUM BONONIENSEM, CETEROSQUE ARCHIEPISCOPOS ET EPISCOPOS REGIONIS AEMILIAE: LITTERIS RESPONDENS EX ANNUO CONVENTU BONONIAE DATIS.

Dilecte fili Noster, venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Ex epistula illa, quam, in magno Bononiensi Seminario, ut quotannis soletis, congregati, communiter ad Nos paulo ante dedistis, manifesto apparet nihil vobis potius, nihil carius accidere, quam ut populus unicuique vestrum concreditus, in fidei veritatum scientia et spiritualis vitae exercitatione continuos efficiendo processus, discat suescatque infinitam Servatoris Christi Iesu caritatem flagrantiore in dies caritate rependere. Itaque scribebatis, praeceptis optatisque Nostris de sacra puerorum atque adulescentium institutione ante oculos propositis, consultavisse vos, quemadmodum per dioeceses istas ea in usum deduceretis: quo in laudabili officio obedientiae sollertiaeque pastoralis vestrae persuasum habemus eorum, quos vobis spondetis, fructuum spem insidere, Deo iuvante, laetissimam. Nec minus fecisse utiliter videmini, cum decrevistis, fidelibus – iuventuti potissimum – ad christianam sapientiam uberius excolendis atque informandis, Thomae Aquinatis doctrinam, per statum quendam recitationum cursum, ab eruditissimis viris, ad popularem intellegentiam accommodate, tractari ac pervulgari. Cetera vero consilia a vobis inita, etsi minoris momenti, quam quae memoravimus, videri alicui possunt, Nobis tamen idcirco perplacent, quia cum actis praescriptisque item Nostris cum eoque cohaerent studio, quo Ecclesia et veteris latinitatis et liberalium artium laudem decusque perpetuo provexit: qui enim non probemus aut constitutum a vobis praemium, illi Bononiensis lycei vestri alumno quotannis tribuendum, qui, facto latinae scriptionis periculo, primas detulerit, aut curas, quas bibliothecis, sacrae supellectili, artis operibus monumentisque tuendis ac servandis deliberatum vobis est adhibere intentissimas? Quae quidem omnia non obscure docent, quicquid Nos mandaverimus vel suaserimus, haud esse vos cunctaturos, quin emetiamini Nobis ac praestetis effectricem optimarum rerum voluntatem. Grato igitur erga vos cunctos animo, quod, talia nuntiando, maximum Nobis peperistis solacium, caelestium munerum conciliatricem paternaeque benevo-

lentiae Nostrae testem, vobis, dilecte fili Noster, venerabiles fratres, et clero populoque dioecesium quibus praeestis, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die VII mensis iulii, anno MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

PIUS PP. XI

II

AD EMUM P. D. IOANNEM, TITULO SANCTAE MARIAE TRANS TIBERIM, S. R. E. PRESB. CARD. TACCI, SACRAE CONGREGATIONIS PRO ECCLESIA ORIENTALI SECRETARIUM, QUEM LEGATUM MITTIT CONSTANTIAM SOLLEMNIBUS IN HONOREM SANCTAE MARIAE MAGDALENAE POSTEL CELEBRANDIS.

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Stati adesse properant dies, cum in honorem Mariae Magdalenae Postel, quam in sanctorum caelitum numerum haud ita multo ante rettulimus, sacra habebuntur sollemnia in pervetusta illa Servatoris Christi Abbatia, quae, sanctae novensilis curâ, per impedimenta omne genus, refecta et princeps Congregationis domus constituta, ipsius Matris legiferae ut videtur olere adhuc virtutes, sic venerabile corpus et alumnarum et christiani populi pietati custodit. Eiusmodi quidem sollemnibus – quorum fructuosa actio non erit profecto ab amplissimis civilis laetitiae significationibus disiuncta – decet omnino te, dilecte fili Noster, quo Institutum Scholarum Christianarum a Misericordia patrono apud Apostolicam Sedem utitur, non tam interesse quam praeesse et nobilissimarum animi tui laudum romanaeque purpurae splendorem adiicere. Verum, quoniam tantam huius rei faustitatem Nosmet praecipuo quodam modo participare volumus, te, dilecte fili Noster, nomine quoque ac dignitate Legati Nostri augemus atque ornamus, ut Nostram per ea sollemnia personam rite sustineas. Quod quidem consilium idcirco inire placuit, quia Mariae Magdalenae Postel eo ampliores in luce patriae suae honores deferendi videbantur, quo submissiore ipsa animo, usque ad extremum vitae diem, se, operam sanctitatemque suam, quae ex iudicialibus disceptationibus prorsus singularis apparuit, occultare ac dissimulare non destitit. Porro cur non eam Ecclesia insigniter efferat honestetque virginem, quae, rebus publicis in Gallia, saeculo XVIII exeunte, perturbatis, facta sacerdotalis quodammodo particeps officii, tam flagranti Eucharistici cultus et decoris domus Dei exarsit studio, sacerdotibus ea

pietatis caritatisque officia continenter exhibuit deque supplenda Christi militia ita cogitavit curavitque, ut vere haberi possit quasi quaedam patrona clero, iisque potissimum qui in sacri ministerii perfunctione versantur, divinitus per hanc aetatem proposita? Eadem, praeterea, quis ignorat quam bene de christiana puellarum institutione aut per se ipsa aut per alumnas suas merita sit? Itaque gallicum iter, dilecte fili Noster, Nostram gerens personam auctoritatemque praeferens Nostram, libenter fidenterque suscipito; siquidem Constantienses cives ac dioecesani laeto gratoque Purpuratum Patrem excepturi sunt animo, qui novum praesentiâ ipsâ suâ afferat caritatis in eos Nostrae testimonium. Quo quidem testimonio eos putamus dignos quam maxime, cum illa, quam Constantiensi Ecclesiae decessor Noster Bonifatius VIII fidei incorruptae stabilitatem et Romanae Ecclesiae reverentiam laudi dedit, nunquam aut decursu temporum nutaverit aut remiserit. Atque hac ipsa apud Nos opinione florent dilecti omnes e Normannia filii: ex illa, inquimus, regione pulcherrima avitaeque fidei retinentissima, cui Ecclesia debet sibi suaeque gloriae partos de iis complures, quos in sanctis beatisve caelitibus hoc anno sacro numeravimus: quo loco praeterire nolumus aliud Constantiae item et Normanniae decus, Placidam Viel, Mariae Magdalenae alumnam alteramque ab ea Congregationis supremam Antistitam, de cuius sanctitate et prodigiis hoc ipso die legitime per Consilium sacris Ritibus praepositum inquiri iussimus. Iam nihil est reliquum, nisi ut, hac faustae celebritatis occasione, Normanniae cives universi, in primisque Constantiensis dioecesis clerus ac populus, hortatu tuo, deprecatricem apud Deum Mariam Magdalenam Postel pro Ecclesia patriaeque suae salute interponant. Utinam sancta novensilis, quemadmodum Galliam, tam dire eo tempore tamque diu exagitatam, miserata est, sic insigne eidem civilis in pace Christi concordiae impetret beneficium. Caelestium interea gratiarum auspicem paternaeque voluntatis Nostrae testem, tibi, dilecte fili Noster, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XXII mensis iulii anno sacro MDCCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

PIUS PP. XI

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

I

DECRETUM

DAMNANTUR OPERA SAC. DOCTORIS IOANNIS HEHN «DIE BIBLISCHE UND DIE BABYLONISCHE GOTTESIDEE », ET « WEGE ZUM MONOTHEISMUS ».

Feria IV die 1 iulii 1925

In generali consessu Supremae S. Congregationis Sancti Officii Emi ac Revmi Dñi Cardinales, fidei et moribus tutandis praepositi, praehabito DD. Consultorum voto, damnaverunt, proscripserunt atque in Indicem librorum prohibitorum inserenda mandarunt:

Volumen: *Die biblische u. die babylonische Gottesidee. Die israelitische Gottesauffassung im Lichte der altorientalischen Religionsgeschichte*, von D. Dr. Johannes Hehn, o. Prof. an der Universität Würzburg;

atque libellum eiusdem auctoris:

Wege zum Monotheismus. Festrede zur Feier des dreihunderteinunddreissigjährigen Bestehens der Universität zu Würzburg.

Et in sequenti feria V, die 2 eiusdem mensis et anni, Ssmus D. N. D. Pius Div. Prov. PP. XI, in solita audientia R. P. Adessori impertita, relatam sibi Emorum Patrum resolutionem approbavit, confirmavit et publicari iussit.

Datum Romae, ex Aedibus Sancti Officii, 3 iulii 1925.

Aloisius Castellano, *Supremae S. C. S. O. Notarius.*

II

DECRETUM

DE SACERDOTE VINCENTIO PIMENTEL

Sacerdos Vincentius Pimentel, e dioecesi Zamorensi, in Republica Mexicana, repetitae apostasiae aliorumque criminum reus, cum pluribus in locis, per quae continuo vagatus est, lapsus poenitentia alternando, gravia fidelibus scandala exhibuerit; Decreto Supremae Sacrae Congregationis Sancti

Officii, feria IV die 1 currentis mensis iulii lato, privatus declaratus est et reapse privatur iure deferendi habitum ecclesiasticum ad praescriptum canonis 2300 Codicis iuris canonici; quae privatio, dum perdurat, secumfert prohibitionem exercendi ministeria quaevis ecclesiastica et privationem privilegiorum clericalium.

Datum Romae, ex aedibus S. Officii, die 9 iulii 1925.

Aloisius Castellano, *Supremae S. C. S. O. Notarius.*

III

DECRETUM

DAMNANTUR ALIQUOT OPERA ET SCRIPTA A SAC. DOCT. IOSEPH WITTIG EDITA.

Feria IV, die 22 iulii 1925.

Emi ac Rmi Dñi Cardinales fidei moribusque tutandis praepositi, in generali consessu Supremae S. Congregationis Sancti Officii, praehabito DD. Consultorum voto, proscripserunt, damnaverunt atque in Indicem librorum prohibitorum inserenda mandarunt, cum omnibus eorum editionibus, opera et scripta, quae infra recensentur, edita a Sac. Doct. IOSEPH WITTIG, professore ordinario Historiae Ecclesiasticae, Patrologiae et Archaeologiae christianae in Universitate Wratislaviensi.

1. *Die Erlösten*, in: *Hochland*, a. 19, vol. 2 (1922), fasc. 7, pag. 1-26.

2. *Meine «Erlösten» in Busse, Kampf und Wehr.* Habelschwerdt, Frankes Buchhandlung.

3. *Herrgottswissen von Wegrain und Strasse. Geschichten von Webern, Zimmerleuten und Dorfjungen.* Freiburg i. B., Herder.

4. *Das allgemeine Priestertum*; et 5. *Die Kirche als Auswirkung und Selbstverwirklichung der christlichen Seele*, in: *Kirche und Wirklichkeit, ein katholisches Zeitbuch, herausgegeben von* ERNST MICHEL. Jena, Eugen Diederichs, 1923, pag. 21-43 et 189-210.

6. *Leben Jesu in Palästina, Schlesien und anderswo.* 2 voll. Kempten, J. Kösel et F. Pustet.

Et feria V subsequenti, die 23 eiusdem mensis et anni, Ssmus D. N. D. Pius Div. Prov. PP. XI, in solita audientia R. P. D. Assessori S. O. concessa, relatam sibi Emorum resolutionem approbavit, confirmavit et publici iusis fieri iussit.

Datum Romae, ex aedibus Sancti Officii, 30 iulii 1925.

Aloisius Castellano, *Supremae S. C. S. O. Notarius.*

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssmus Dominus Noster Pius divina Providentia PP. XI, decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, has quae sequuntur Ecclesias de proprio singulas Pastores providit, nimirum:

1 maii 1925. — Cathedrali Ecclesiae Camposinae praefecit R. D. Henricum Mourao, e Pia Societate Salesiana Ven. Ioannis Bosco, hactenus eiusdem dioecesis Administratorem Apostolicum.

— Cathedrali Ecclesiae Barrensi *de Rio Grande*, R. D. Antonium Bezerra de Menezes, hactenus Gubernatorem ecclesiasticum territorii de Piahuy.

— Cathedrali nuper erectae Ecclesiae Valenciensi in Brasilia, R. D. Andream Arcoverde de Albuquerque Cavalcanti, canonicum ecclesiae Metropolitanae S. Sebastiani Fluminis Ianuarii.

— Cathedrali Ecclesiae Amazonensi seu de Manãos, R. P. Basilium Pereira, O. F. M.

18 maii. — Metropolitanae Ecclesiae Cincinnatensi, R. P. D. Iosephum Chartrand, hactenus Episcopum Indianapolitanum.

— Cathedrali Ecclesiae Indianapolitanae, R. P. D. Ioannem Timotheum Mac Nicholas, hactenus episcopum Duluthensem.

28 maii. — Titulari episcopali Ecclesiae Colybrassensi, R. D. Iosephum Ghanima, quem deputavit Auxiliarem Excmi P. D. Iosephi Emmanuelis Thomas, Patriarchae Babylonensis Chaldaeorum.

30 iunii. — Cathedrali Ecclesiae Basileensi et Luganensi, R. D. Iosephum Ambühl, canonicum ecclesiae collegialis civitatis Lucernensis, ibidemque parochum-decanum.

3 iulii.— Titulari episcopali Ecclesiae Coricensi, R. P. D. Iosephum Miralles y Sbert, hactenus Episcopum Ilerdensem, quem deputavit Coadiutorem cum iure futurae successionis R. P. D. Raymundi Guillamet y Coma, Episcopi Barcinonensis.

— Cathedrali Ecclesiae Indianapolitanae, R. P. D. Iosephum Chartrand, hactenus Archiepiscopum electum Cincinnatensem.

8 iulii. — Metropolitanae Ecclesiae Cincinnatensi, R. P. D. Ioannem Timotheum Mac Nicholas, hactenus Episcopum electum Indianapolitanum.

10 iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Lyddensi, R. P. D. Ioannem Iacobum Monaghan, hactenus Episcopum Wilmingtoniensem.

11 iulii. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Viminaciensi, R. P. D. Alfridum Iulium Mélisson, hactenus episcopum titularem Irenopolitanum.

14 iulii 1925. — Titulari episcopali Ecclesiae Flaviadensi, R. P. Franciscum Irazola, O. F. M., Vicarium Apostolicum de Ucayali.

15 iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Hipponensi-Zaritorum, R. D. Iacobum Leen, Congregationis Spiritus Sancti, quem deputavit Coadiutorem cum iure futurae successionis R. P. D. Ioannis Baptistae Murphy, Episcopi Portus Aloisii.

— Titulari episcopali Ecclesiae Phobensi seu Anastasiopolitanae in Phrygia, R. D. Bernardum Cornelium O' Riley, Vicarium Apostolicum Promontorii de Bona Spe, Districtus Occidentalis.

24 iulii. — Cathedralibus Ecclesiis aeque principaliter unitis Rubensi et Bituntinae, R. P. D. Dominicum Del Buono, hactenus episcopum titularem Augilensem et Vicarium Capitularem archidioecesis Barensis.

SACRA CONGREGATIO CONCILII

ROMANA ET ALIARUM

SUPPLEMENTI CONGRUAE CANONICALIS

DECRETUM

Ad tollendas ambiguitates et difficultates, quae in praxi exoriturae praevidebantur occasione concessionis a laica potestate nuper, licet ad tempus, factae supplementi congruae canonicalis, plures Ordinarii dubia quae sequuntur pro opportuna solutione ad hanc S. Congregationem detulerunt:

« I. An supplementum congruae canonicalis subsit, necne, legi canoni-
« cae distributionum ad tramitem can. 395, in casu »; et quatenus *affirmative* ad primam, *negative* ad alteram partem:

« II. An sit ab ea lege excipienda summa cumulata a die quo congruae
« supplementum decretum est, vulgo *arretrati* ».

« III. An et quomodo Canonici et Beneficiati a civili auctoritate non
« recogniti, participare debeant de integro congruae supplemento, in Capi-
« tulis ubi viget systema massae communis, vel potius de illa tantummodo
« parte quae sit ab Episcopo assignata, sive pro distributionibus quotidia-
« nis sive inter praesentes ».

« IV. An quota peculiariter assignata Dignitatibus et Officiis immitti
« debeat in massam communem capitularem, in casu ».

« V. An et qua proportione Dignitates et Officia participare debeant
« de parte sibi peculiariter assignata quae sit immissa in massam com-
« munem capitularem in casu ».

« VI. An quota pars, peculiariter assignata Dignitatibus et Officiis, sub-« sit legi canonicae distributionum ad tramitem can. 395, §§ 1, 2, in casu ».

« VII. Quamnam partem de massa communi distributionum lucrentur « inserviendo Dignitates et Officia in Capitulis ubi viget systema praeben-« darum separatarum in casu ».

Et Sacra eadem Congregatio, omnibus sedulo perpensis, in plenariis Emorum Patrum comitiis subsignatis diebus in Palatio Apostolico Vaticano habitis, responderi mandavit:

Die 16 maii 1925

Ad I. *Affirmative* ad primam partem, *negative* ad alteram et ad mentem. *Mens est:* Episcopus, quod spectat ad actualem separationem tertiae partis supplementi et conversionem eiusdem in distributiones quotidianas, utatur iure et munere suo ad normam can. 395 §§ 1 et 2 Codicis iur. can.

Ad II. *Negative* et ad mentem. *Mens est:* Supplicandum SSmo pro gratia sanationis et condonationis, celebratis una Missa cum cantu, integro adstante Capitulo, et una Missa lecta per singulos Canonicos.

Ad III. Salvis contrariis Capitularibus statutis vel consuetudinibus, *negative* ad primam partem; *affirmative* ad alteram, si pars fuerit ab Episcopo in distributiones conversa.

Die 4 iulii 1925

Ad IV. In Capitulis ubi viget systema praebendarum separatarum, *negative;* in Capitulis vero ubi viget systema massae communis *affirmative.*

Ad V. Non minori ea quantitate quam percipiebant ante assignationem supplementi congruae.

Ad VI. *Affirmative.*

Ad VII. Lucrantur eam partem quae proportionabiliter respondet ad id quod de tertia parte suae praebendae detractum est et in distributiones conversum.

Porro Ssmus Dominus Noster Pius Divina Providentia PP. XI, referente infrascripto eiusdem Sacrae Congregationis Secretario, in Audientiis dierum 2 iunii et 8 iulii 1925, datas ab Emis Patribus resolutiones approbare et confirmare, atque gratiam sanationis et condonationis ad oblatas preces ut in resolutione ad secundum, benigne concedere et indulgere dignatus est sub conditione ibidem proposita. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae ex Secretaria S. C. Concilii, die 10 iulii 1925.

DONATUS CARD. SBARRETTI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Iulius Episc. tit. Lampsacen., *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

PROVISIO ECCLESIAE

SSmus Dñus Noster decreto Sacrae Congregationis Christiano Nomini propagando, die 7 maii 1925 dato, cathedrali Ecclesiae Iassiensi dignatus est praeficere R. D. Michaelem Robu.

II

NOMINATIONES

Successivis decretis Sacrae Congregationis de Propaganda Fide renunciati sunt ad eiusdem beneplacitum:

26 iunii 1925. — R. P. Petrus Rogan, e Societate Sancti Ioseph de Mill-Hill, *Praefectus Apostolicus de Buea.*

14 iulii 1925. — R. P. Ioseph Saak, e Pia Societate Salesiana ven. Ioannis Bosco, *Praefectus Apostolicus nuper erectae praefecturae de Luapula superiore in Congo Belgico.*

15 iulii 1925. — R. P. Arsenius Turquetil, e Congregatione Oblatorum B. M. V. Immaculatae, *Praefectus Apostolicus nuper erectae praefecturae de Sinu Hudsoniano in America septentrionali.*

16 iulii 1925. — R. P. Dominicus Langenbacher, e Congregatione Clericorum Regularium excalceatorum SSmae Crucis et Passionis D. N. I. C., *Praefectus Apostolicus de Shenchow.*

17 iulii 1925. — R. P. Silvester Espelage, O. F. M., *Praefectus Apostolicus de Wuchang.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

WLADISLAVIEN.

CONFIRMATIONIS CULTUS AB IMMEMORABILI TEMPORE PRAESTITI SERVO DEI BOGUMILO, ARCHIEPISCOPO GNESNENSI, BEATO VEL SANCTO NUNCUPATO.

Bogumilus, cuius nomen graece Theophilus latine Amadeus, in tota Poloniae regione, praesertim in dioecesibus Wladislaviensi et Gnesnensi, ab immemoriali tempore cum fama sanctitatis et prodigiorum celebratur. E vetusta et clara Poraiorum stirpe progenitus, circa annum 1116 ortum duxit in villa hereditaria *Kozmin*. Parentes habuit Boguphalum castellanum Gnesnensem, et Catharinam e Griphytarum gente, qui in civili congruente statu, magisque in sancta religione christianisque moribus filios suos Boguphalum et Bogumilum instituere et educare sategerunt. Ambo fratres Gnesnam missi, tunc principem Poloniae urbem, studiis sedulam operam dederunt sub sancto doctoque viro Othone, postea Bambergensi Episcopo. Deinceps Parisiis humanas divinasque litteras apud egregios magistros perceperunt, exemplum illud clarissimum intuentes et imitantes S. Bernardum Abbatem, Ordinis Cisterciensis fundatorem. Studiis absolutis, in patriam reversi, Boguphalus monasterium Cisterciense in *Leend* ingressus est; Bogumilus autem, amplissimae hereditatis dominus et administrator, prope pagum *Dobrow* ecclesiam aedificavit Ssmae Trinitati dicatam, quam etiam parochiali titulo et congrua dote, ecclesiastica auctoritate interveniente, honestavit. Interim Bogumili avunculus, Janislaus, Archiepiscopus Gnesnensis, noscens adolescentem optimis qualitatibus praeditum et ad statum clericalem magis inclinatum, ipsum adscivit in aulam suam *Unjejoviam*, ubi Dei Famulus, cancellarii munere fungens, insimul studio et pietate ad sacros Ordines se disponebat. Sacerdotio auctus et probatus, prius parochiae Dobroviensi praepositus est, postea decanus ecclesiae cathedralis Gnesnensis ab ipso Archiepiscopo renuntiatus, eidem reservata cura praedictae parochiae, altero sacerdote coadiuvante. Utrumque officium ita conciliasse recteque peregisse perhibetur, ut, singulis diebus festis, Dei Famulus, recitatis in choro praedictae cathedralis horis canonicis, pedester pergeret in pagum *Dobrow*, qui ultra erat decimo et quinto milliario, ad Missam celebrandam suumque ministerium gerendum, sacrisque expletis, Gnesnam rediret ad communem mensam sui collegii.

Prodigia quoque, eo temporis spatio, aliquando patrata feruntur, Bogumilum nempe sicco pede fluvium Vartam transire, similique modo ad ulteriorem ripam et in Dobroviensem ecclesiam populum deducere, fluvii pisces ad se vocare et pauperibus in cibum distribuere, atque superfluos benedicere ac in flumen immittere, arcana voce dicente: « Crescite et multiplicamini ». Quibus omnibus perspectis nil mirum si, anno 1167, Archipraesule Ioanne vita functo, Capitulum cathedrale ad successoris electionem legitime procedens, unanimi suffragio proclamaverit Bogumilum Archiepiscopum Gnesnensem. Qui tamen, re cognita, de se suisque viribus humiliter sentiens, reluctavit, sed tandem omnium votis ab Alexandro Papa III probatis acquiescens et divinae voluntati obtemperans, oblatam dignitatem et onus pastorale suscepit. In Episcopum consecratus suaeque archidioeceseos capta possessione, quin de prioris vitae ratione ac studio vigiliis, orationibus, ieiuniis remitteret, cuncta episcopalia munia egit omni cura, sollicitudine et vigilantia adhibita in clerum et populum, Boni Pastoris verbo et exemplo instructus et sedulus imitator. Insuper e lauto et copioso suo patrimonio generosas tradidit largitiones piis operibus dioecesanis, praesertim scholis erigendis in puerorum et adolescentium utilitatem, quae iuxta morem sacris aedibus proximae et continentes erant, earumque regimini et incremento salutaribus constitutionibus consuluit. De Cisterciensis Ordinis propagatione sollicitus ac beneficus, ingentem e suis bonis destinavit portionem, quam ad manus patris Boguphali Wongroviae voluit esse depositam eo fine, ut exinde ingens monasterium Cisterciense fundaretur et sustentaretur. Ex proventibus huius fundationis condita fuit Eremus *Coronoviae* (in dioec. Posnanien.) an. 1288. – Postquam per quinque annos Ecclesiam et archidioecesim suam sanctissime rexisset ac gubernasset, non absque matura deliberatione, precibus, consilio, instinctu afflatuque caelesti communita, exoptans reliquum vitae tempus impendere in bonorum caelestium contemplatione suique spiritus perfectione, petita et obtenta venia ab ipso Summo Pontifice Alexandro III, tunc Venetiis commorante, archiepiscopatum abdicavit atque oneri pariter et honori cessit anno 1170. Tum a Camaldulensibus in Hungaria degentibus solitariam vitam ac regulas edoctus, Gnesnam rediit, et in solitudinem prope pagum *Dobrow* se recepit priscam vitae rationem repetens. Per decennium a recessu numquam exivit, nisi ad confessiones excipiendas et ad verbum Dei praedicandum, eo ferventius quo magis dulciora et uberiora gustabat in solitudine et dona caelestia et virtutum incrementa. Hoc exemplum non raro evenisse compertum est in aliquibus Dei Famulis sanctisque viris atque episcopis, uti in S. Ioanne Silentiario, qui Coloniensi in Armenia episcopatu dimisso, in sancti Sabbae laura monasticam vitam duxit et sancto

fine quievit. Tandem solitarius Bogumilus, laboribus atque austeritatibus consumptus, lethali morbo correptus atque sacramentis Ecclesiae refectus obdormivit in Domino anno 1182, die 10 iunii. – In illa novissima hora traditio adhuc viget quod Beatissima Virgo Maria inter Poloniae sanctos Patronos apparuit Dei Famulo, ita ostendens suam benevolentiam, devotionis praemium, ac bonum omen ac pignus gloriae futurae. In ecclesia Dobroviensi exsequiis rite celebratis atque exuviis in ea honorifice conditis, statim ingens populi multitudo sepulcrum adire coepit, validum patrocinium auxiliumque, in suis necessitatibus, intercedente Bogumilo, a Deo impetratura, atque una cum hac frequentia et pietate christifidelium ad sacrum corpus, exortus dicitur cultus publicus Dei Famulo exhibitus. Quem cultum immemorialem ab anno 1182, in quo Dei Famulus obiit, ad haec usque tempora constantem et perseverantem fidenti animo et per testimonia et documenta authentica comprobare actores aggressi sunt. Inter plurima quae in tabulis processualibus episcopalis Curiae Wladislaviensis recensentur, praecipua sunt: Vita S. Bogumili a Stephano Canonico regulari ad Nicolaum Calisii in urbe, ex antiquissimis gravium auctorum chronicis excerpta, primum Varsaviae edita anno 1649, Romae deinde anno 1661; Acta Bollandiana ad mensem iunium, aliaque plura testimonia, documenta ac monumenta ex quibus omnibus colligitur et exhibetur cultus immemorialis praefati Servi Dei a sequentibus titulis: Nomen Beati vel Sancti; imagines radiis et aureolis coronatae; reliquiae publicae venerationi propositae; elevatio corporis a Fulcone Gnesnensi Archiepiscopo, quinto post sanctum Bogumilum, qui sedis et Ecclesiae Gnesnensis, circa annum 1000 erectae, decimus quartus antistes numeratur, anno 1232 circiter peracta; eiusdem translatio facta, die 19 ianuarii anno 1668, ab Ecclesia Dobroviensi ad collegialem Unjejoviensem, cura et decreto Nicolai de Prazmowski, Archiepiscopi Gnesnensis, ad maiorem cultum provehendum; insignia prodigia patrata; numerosae et frequentes peregrinationes; ad sepulcrum oblationes, dona et vota argentea; Festum cum Officio et Missa celebratum; demum nomen Bogumili in sacramentis baptismi et confirmationis administrandis impositum pueris et iuvenibus et relatum in libris parochialibus et in regestis episcopalibus. In ipsa urbe *Konin* propriis sumptibus scholas pias Congregationis Calasanctianae fundavit parochus et decanus Koninscensis D. Bogumilus Kranicki, nomine et fundatione gloriosus et munificus. Itaque super huiusmodi cultu in dioecesi Wladislaviensi, in cuius finibus inveniuntur pagi Dobrow et Unjejow, Processus Ordinarius Informativus adornatus fuit annis 1903 et 1909 una cum subsequenti Rmi Ordinarii sententia, atque ad sacrorum rituum Congregationem anno 1910 transmissus ac rite apertus, suspensionem subiit ob recentiora decreta

11 novembris 1912 et 31 ianuarii 1913 tantum ex parte observata circa scripta perquisita et non reperta. Deinde Rmi Archiepiscopi et Episcopi Poloniae enixe postularunt et per decretum S. R. C. die 11 augusti 1920, a Summo Pontifice Benedicto Papa XV fel. rec. obtinuerunt, ut, attentis peculiaribus adiunctis et informationibus, in hac Causa procedi posset iuxta ordinem veteris iuris cum dispensatione ab integro novo ordine per recentiora decreta supra relata inducto. Quapropter, instante Rmo Dño Iosepho Trezzi, huius causae postulatore, atque attentis votis et postulationibus RR. PP. DD. Archiepiscoporum et Episcoporum totiusque Nationis Poloniae, Emus et Rmus Dñus Cardinalis Ianuarius Granito di Belmonte, Episcopus Albanensis, eiusdem Causae Ponens seu Relator, in ordinariis sacrorum rituum Congregationis comitiis subsignata die ad Vaticanas aedes coactis, sequens dubium discutiendum proposuit: ***An sententia R.mi D. Iudicis ab Illmo ac Rmo Dño Episcopo Wladislaviensi delegati super cultu praefato Servo Dei ab immemorabili tempore exhibito, seu super casu excepto a decretis sa. me. Urbani Papae VIII, confirmanda sit in casu et ad effectum de quo agitur?*** Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Angelo Mariani, Fidei promotore generali, omnibus sedulo perpensis, rescribere censuerunt: ***Affirmative seu sententiam esse confirmandam.*** Die 19 maii 1925.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino nostro Pio Papae XI per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatione, Sanctitas Sua Rescriptum eiusdem Sacri Consilii ratum habuit et confirmavit, die 27, eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

CONSTANTIEN. ET ABRINCEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVAE DEI SORORIS PLACIDAE VIEL, SECUNDAE SUPERIORISSAE GENERALIS CONGREGATIONIS SORORUM SCHOLARUM CHRISTIANARUM A MISERICORDIA.

Quaestio agitur de Causa Beatificationis et Canonizationis ineunda Servae Dei Sororis Placidae Viel. Post primam Antistitam, Sororem Mariam Magdalenam Postel, Fundatricem Instituti Scholarum Christiana-

rum a Misericordia, quam, hoc anno sancto, mense maio, Sanctissimus Dominus Noster Pius Papa XI, Beatorum Canonizatione et incruento Sacrificio, augustiore ritu et sacris ceremoniis, in Vaticana Basilica Sancti Petri, Apostolorum Principis, celebratis, Sanctorum catalogo adscripsit, congruisque honoribus decoravit, secunda Superiorissa Generalis eiusdem Instituti successit haec Dei Famula Placida Viel. Exordiri valde iuvat, ut eum qui legit vel audit, benevolum faciant, docilem et attentum, ab ipsis verbis novensilis Sancti Ioannis Baptistae Vianney Confessoris, parochi *Ars*, qui, caelesti quodam mentis instinctu afflatus, de prima et altera Antistita ita allocutus est: « Cette Communauté (seu Institutum Scholarum « Christianarum) a éte fondée *par une Sainte* et la Supérieure qui la rem- « place, marche à grands pas sur ses traces » (Summ., pag. 461, § 55). Hanc sententiam sancti Parochi *Ars*, acta Canonizationis ex una parte, atque acta introductionis ex altera, utroque prospero eventu, mirifice confirmant. Quod vero attinet ad Sororem Placidam, summatim quaedam ex actis processualibus excerpta, sententiae Patrum Cardinalium S. R. C. eiusque Apostolicae approbationi praemittere liceat. In pago *Quettehou*, Constantiensis dioecesis, octava ex undecim filiis coniugum *Hervé Viel* et *Victoire Anne Lalande*, die 26 septembris anni 1815 ortum duxit infantula, eadem die sacramento Baptismatis abluta indito triplici nomine: Eulalie, Victoire, Jacqueline. Ab honestis parentibus, qui familiae victum manu quaerebant, proles religiose instructa et educata, succrescebat: prae caeteris autem, singulari modestia et pietate lucens, puella quae undecim annos agens vulgo appellabatur *Victoire la Sainte – la sainte Fille*, eo magis quia ipsa delectabatur congregare puellas aetate fere aequales christiana doctrina imbuendas, eis repetens catechismi partes quas domi vel in ecclesia didicerat. Ad sacram Mensam admissa sese ostendit devote paratam, atque angelica puritate et ferventi amore Panem caelestem suaviter gustavit adeo ut parochus eidem significaverit Iesum Christum ad maiora charismata eam destinasse, ideoque semper paratam et promptam se offerre debere ad faciendam divinam voluntatem. Parentum cura, puella concredita fuit habili et honestae sarcinatrici ut suere disceret, apud quam et arte et magis virtute proficiebat, merito laudata: *la bonne Victoire, la petite sainte*. Post paucos menses, in paternam domum reversa, dum rei familiari incumberet, puellas sibi adscire, et religionem ac pietatem, uti antea, docere in deliciis habebat. Ad annum aetatis decimum sextum cum pervenisset, Deo disponente, occasione sibi oblata, adiit suam amitam religiosam abbatiae Ssmi Salvatoris, unam ex primis sodalibus Antistitae et Fundatricis M. Magdalenae Postel. Tunc excogitavit se totam Deo mancipare in illa religiosa domo. De hac re certiores fecit parentes et fratrem germa-

num Michaelem, eorumque difficultatibus superatis religionem ingressa est anno 1883. Tirocinio summa laude peracto, habitum religiosum accepit die 1ª maii anni 1835, assumpto nomine Soror Placida et professionem emisit die 21 septembris anni 1838. Hac ipsa die, cum esset in magna existimatione Matris Fundatricis, Soror Placida, licet adhuc iuvenis, suadente et probante Superiore Communitatis Daniel, postea Episcopo Baiocensi, electa fuit consiliaria Instituti et Magistra tironum et postulantium, quae sub eius custodia et ductu proficientes, illam uti matrem exemplarem et magistram obedientia, imitatione et amore filiali prosecutae sunt. Insuper magni momenti officia eidem commissa rectissime adimpleta fuerunt; speciatim ad comparanda et colligenda necessaria et opportuna subsidia ad ecclesiam Instituti renovandam et instaurandam. Adnotatu dignum est iter quod de mandato Matris Fundatricis aggressa est Soror Placida cum religiosa Francisca-Xaveria ad negotia Communitatis Parisiis gerenda apud Ministeria. In illa civitate missioni profuit tum Superior Generalis Fratrum a Scholis Christianis, tum ipsa Regina Galliae, magis autem protectio sancti Angeli Custodis et S. Ioseph quam in pluribus circumstantiis efficacem et beneficam illae Sorores expertae sunt. Sub hoc tempus, Sorore Placida peragente, de mandato Antistitae et Superiorum, Parisiis exorta est prima domus Congregationis Scholarum Christianarum a Misericordia, favente et cooperante M. Haumet, parocho ecclesiae S. Margaritae. Hanc domum Parisiensem sub invocatione B. Mariae Virginis de Consolatione, aliae subsecutae sunt in Gallia, Germania, etc. Post varias peregrinationes Dei Famula die 27 iunii an. 1846 reversa in abbatiam Ssm̃i Salvatoris invenit Antistitam M. Magdalenam Postel devexa aetate et gravi morbo vexatam, quae, Ecclesiae Sacramentis receptis piissime e vita migravit die 16 iulii eiusdem anni, suarum virtutum et bonorum operum supremam ac beatam a Summo Deo acceptura remunerationem.

Post obitum sanctae Matris, Capitulo legitime coacto, Sorores, scientes etiam defunctae voluntatem, et egregias qualitates Sororis Placidae, eam elegerunt Superiorissam Generalem Instituti, auctoritate ecclesiastica electionem confirmante. Tunc, magis eluxit humilitas Servae Dei, quae postulavit et obtinuit annum dilationis antequam sumeret titulum Superiorissae Generalis, etsi hoc munere fungeretur in religiosa Communitate, concredito officio Procuratricis Generalis et etiam Vicariae, ipsa absente, alteri Sorori Mariae quae prius et postea eiusmodi electioni minus faventem se ostenderat. Cum opera incepta ad progressum et complementum adduci deberent, Dei Famula pro bono Communitatis peregrinationes prosequi coacta fuit; quas agere non solebat nisi prius ad sepulcrum Fundatricis pergeret, eam deprecatura ut sibi sociam et auxiliatricem itineris et operis se praebe-

ret. Neque silentio praetermitti possunt quaedam mira quae ei contigerunt sub protectione caeli manifesta. Duo lupi feroces ipsi obviam venientes per rosarii ostensionem fugerunt. Currus quo vehi volebat, et impedita usa non fuit, paulo post malum et gravem eventum subiit. Duo viri vultu obtutuque oculorum tetri et valde suspecti viatricem sequebantur, quae timens et tremens invocavit Beatissimam Virginem Mariam: improviso mulier cum infante se obtulit conspiciendam atque benigna et comis se facit viae ducem usque ad itineris vehiculum in quo collocata, dum ipsa respiciebat benefatricem ad gratias agendas, mulier et infans ab eius conspectu iam evanuerant. In hisce peregrinationibus Dei Famula plures virtutes exercebat, et patrocinio Beatissimae Virginis Mariae eiusque castissimi Sponsi Ioseph confisa tranquille et placide peragrabat regiones Germaniae et Austriae in quibus etiam a Rege Prussiae et ab Henrico V bene accepta, gratias et favores impetravit et assecuta est. Stipe collecta ecclesiam Communitatis instaurare, amplificare atque exornare sategit, adiuta et directa ab architecto Francisco Halley. Instaurationi impensa fuerunt septingenta millia francorum ex quibus decem millia a Statu contributa. Ipsa ecclesia ab Episcopo Delamare die 28 augusti an. 1856 consecrata fuit in honorem Beatae Mariae Virginis cuius simulacrum ibi magna veneratione colitur una cum statua S. Michaelis Archangeli ex voto posita ob efficacem protectionem ab Antistita et Sororibus impetratam flagrante bello anni 1870. Sed fidelis discipula et imitatrix sanctae Fundatricis M. Placida omne studium posuit in sui perfectione et in recto regimine Communitatis per silentii et recessus observantia, per caritatis et zeli exercitationem et opportuna ad bonum incitamenta. Praecipua eius cura versabatur pro tironum et iuvenum Sororum omnigeno incremento. Hinc nil mirum si Institutum a Deo benedictum ita propagatum sit ut dum anno 1846 numeraret triginta domos et centum septuaginta Sorores, deinceps pluribus auctum domibus, ad mille et ultra religiosas ascenderit. Neque solum Antistita Placida de vita religiosa Sororum totis viribus curabat, sed etiam de ipsius Instituti vita completa et perenni per Apostolicam eius approbationem adlaboravit. Quare anno 1859 Romam venit et quod sibi proposuerat, Deo iuvante et Apostolica auctoritate, obtinuit per Litteras laudis in forma Brevis die 29 augusti anni 1859, secuta postea definitiva Constitutionum approbatione die 5 iunii anni 1902. Quod attinet ad Causam Beatificationis et Canonizationis Servae Dei Mariae Magdalenae Postel, Romae plures notitias et documenta accepit valde utilia et opportuna processui Informativo construendo in ecclesiastica Curia Constantiensi. Insuper praeparare studuit modestam Instituti fundationem in hac Alma Urbe, Catholicae Religionis centro, firma et perenni Sede Romani Pontifi-

cis, Christi Vicarii. Ad quam domum stabiliendam Soror Placida bonam spem et gratam consolationem recepit in privata audientia Summi Pontificis Pii IX fel. rec. oculis eius, verbis, vultuque benigno recreata et acceptissimo dono cumulata in perpetuam tanti Pontificis memoriam. Tandem Mater Placida Viel, a pluribus annis cordis et hydropis morbis afflicta, ad extremum redacta, Sacramentis abeuntium, prout ipsa petierat, devotissime susceptis, morte instante rosarium aliasque preces recitans ipsosque dolores pro animabus in Purgatorio detentis patienter sustinens, Sororibus adstantibus, inter alia, haec verba protulit: « Oh! mes Sœurs, je fais le « sacrifice de ma vie pour que l'esprit de notre vénérée Fondatrice se main- « tienne en pleine vigueur dans l'Institut »; et, morientium precibus rite persolutis, M. Placida in pace Christi quievit anno 1877, die 4 martii, hora decima ante meridiem. Nuntio mortis vulgato, ingens populi multitudo ad domum religiosam affluxit, sed paucis datum fuit cadaver invisere et super illo aliqua obiecta, devotionis causa tangere. Postquam in ecclesia abbatiae Ssmi Salvatoris iusta funebria, praesente cadavere, celebrata fuerant, corpus ad coemeterium delatum est omnibus conclamantibus: « La Sainte, « est morte, la Mère des enfants, des pauvres, des malades »; atque ipse Episcopus Germain, interpres fidelis omnium e clero et populo, nobilem orationem in laudem Famulae Dei pronunciavit. Mox ipsum corpus ad pedes Crucis ipsius Coemeterii inhumatum fuit; serius, anno nempe 1883, translatum in ecclesiam abbatiae ibique depositum quiescit in sacello Beatae Mariae Virginis. Fama sanctitatis Placidae Viel, in vita et post obitum adeo inclaruit ut processus informativus super ea in ecclesiastica Curia Constatiensi confectus sit et Romam ad Sacram Rituum Congregationem transmissus. Instante autem Revmo P. Henrico Rondet, Presbyterorum a Sancta Maria Procuratore Generali et huius Causae Postulatore, revisione scriptorum Servae Dei rite peracta et probata, attentisque Litteris postulatoriis Emorum S. R. E. Cardinalium Ioannis Tacci, Protectoris Instituti Sororum Scholarum Christianarum a Misericordia et Ludovici Dubois, Archiepiscopi Parisiensis, atque plurium Revmorum Archiepiscoporum, necnon Capituli Ecclesiae Cathedralis Constantiensis una cum Moderatoribus Seminarii, parochis ecclesiarum et Antistita Generali Instituti religiosi Scholarum Christianarum a Misericordia, Emus et Revmus Dominus Cardinalis Antonius Vico, Episcopus Portuensis et S. Rufinae, eiusdem Causae Ponens et Relator in Ordinario Sacrorum Rituum Congregationis coetu, subsignata die ad Vaticanas Aedes coacto, sequens dubium discutiendum proposuit: *An sit signanda Commissio Introductionis Causae, in casu et ad effectum de quo agitur?* Et Emi ac Revmi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito voce

et scripto R. P. D. Angelo Mariani, Fidei Promotore Generali, omnibus sedulo perpensis, rescribendum censuerunt: *Affirmative, seu signandam* esse *Commissionem Introductionis Causae, si Sanctissimo placuerit*, die 21 iulii 1925.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino nostro Pio XI per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatione, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem Sacrae Congregationis ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem Introductionis Causae Beatificationis et Canonizationis Servae Dei Sororis Placidae Viel, secundae Superiorissae Generalis Congregationis Sororum Scholarum Christianarum a Misericordia, die 22 eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

NOMINATIONES

Decretis Sacrae Congregationis pro Ecclesia Orientali, auctoritate Ssmi Domini Nostri, renunciati sunt:

3 iunii 1925. — R. D. Iacobus Kallarakel Administrator dioeceseos Changanacherriensis ritus siro-malabarici.

25 iulii 1925. — R. P. Paschalis Robinson O. F. M., Visitator Apostolicus pro Palaestina.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 30 giugno 1925, presso l'Emo e Rmo Signor Cardinale Antonio Vico, Ponente della causa di beatificazione e canonizzazione del Ven. Servo di Dio Giovanni Bosco, Sacerdote, fondatore della Pia Società Salesiana e dell'Istituto delle Figlie di Maria Ausiliatrice, si è tenuta la Sacra Congregazione dei Riti *Antipreparatoria*, nella quale dai Rmi Prelati Officiali e dai Consultori teologi della medesima, si è discusso il dubbio sopra l'eroicità delle virtù esercitate dallo stesso Ven. Servo di Dio.

Martedì, 21 luglio 1925, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è tenuta la Congregazione dei Sacri Riti *Ordinaria*, nella quale al giudizio degli Emi e Rmi Signori Cardinali, componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie:

1. Introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Serva di Dio Placida Viel, seconda Superiora Generale dell'Istituto delle Scuole Cristiane della Misericordia.

2. Intorno alla concessione ed approvazione dell'Officio e Messa propria nella Festa di Nostro Signore Gesù Cristo Re.

3. Intorno alla concessione ed approvazione dell'Officio e Messa propria nonchè dell'Elogio da inserirsi nell'appendice del Martirologio in onore del Beato Vincenzo Strambi, Vescovo di Macerata e Tolentino, della Congregazione dei Chierici Regolari Scalzi della Ssma Croce e Passione di N. S. G. C.

4. Intorno alla revisione degli scritti della Serva di Dio Suor Maria di Gesù, al secolo Emilia d'Oultremont, Fondatrice della Società delle Suore di Maria Riparatrice.

Martedì, 28 luglio 1925, presso l'Emo e Rmo Sig. Cardinale Granito Pignatelli di Belmonte, Ponente della Causa della Beatificazione e Canonizzazione della Ven. Serva di Dio Lucia Filippini, Fondatrice e Superiora dell'Istituto delle Maestre Pie, dette dal suo cognome Filippini, si è tenuta la Congregazione dei Sacri Riti *Antipreparatoria*, nella quale dai Rmi Prelati Officiali e dai Consultori teologi della medesima, si è discusso il dubbio sopra tre miracoli che si asseriscono da Dio operati per intercessione della stessa Venerabile, i quali vengono proposti per la sua Beatificazione.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato il S. Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

14 giugno 1925. Monsig. Angelo Mercati, *Prefetto degli Archivi Vaticani.*

» » » Monsig. Filippo Giobbe, *Sostituto della S. C. pro Ecclesia Orientali.*

7 luglio » Monsig. Mariano Ugolini, *Diacono Ministrante alle Messe della Cappella Pontificia.*

12 » » Emo Sig. Card. Ottavio Cagiano de Azevedo, *Membro della S. C. per gli Affari Ecclesiastici Straordinari.*

20 » » Monsig. Ermenegildo Pasetto, Vescovo titolare di Gerra, il Rmo P. Pasquale Robinson, O. F., M., e il Rmo P. Pietro Vidal, S. I., *Consultori della S. C. di Propaganda Fide.*

Con Brevi Apostolici il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

20 giugno 1925. L'Emo Sig. Cardinale Giovanni Bonzano, *Protettore delle Suore Ancelle del S. Cuore di Gesù,* di St-Quentin.

8 luglio » L'Emo Sig. Cardinale Guglielmo Van Rossum, *Protettore delle Suore Missionarie dell'Immacolata Concezione* (Montréal-Canadà).

Assistenti al Soglio Pontificio:

23 giugno 1925. Monsig. Raimondo Netzhammer, Arcivescovo titolare di Anazarbo.

21 luglio » Monsig. Alessandro Berlioz, Vescovo di Hakodate.

Protonotari Apostolici ad instar participantium:

18 marzo 1925. Monsig. Nicola Antonio Pusino, della diocesi di Boiano.

15 maggio » Monsig. Carlo Cornelio Prinsen, della diocesi di Bois-le-Duc.

3 luglio » Monsig. Giovanni Lakajnar, della diocesi di Diakovo.

Prelati domestici di S. S.:

14 maggio 1925 Monsig. Giovanni Preti, della diocesi di Borgo San Donnino.

15 giugno » Monsig. Giorgio Walsh, della diocesi di Galveston.

23 » » Monsig. Francesco Wall, dell'archidiocesi di Dublino.

» » Monsig. Simone Weber, dell'archidiocesi di Friburgo.

23 giugno 1925. Monsig. Adolfo Rüsch, della archidiocesi di Friburgo.
» » » Monsig. Benedetto Kreutz, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Pietro Bataille, dell'archidiocesi di Tours.
25 » » Monsig. Giovanni Nepomuceno Jindra, della diocesi di Königrätz.
30 » » Monsig. Giovanni Delay, dell'archidiocesi di Lione.
3 luglio » Monsig. Isidoro Alexandre, della diocesi di Nevers.
5 » » Monsig. Luigi Camilleri, della diocesi di Malta.
13 » » Monsig. Giuseppe Trezzi (Roma).
18 » » Monsig. Riccardo Schuller (Roma).
21 » » Monsig. Tommaso E. Horgan, della diocesi di Sacramento.
» » » Monsig. Michele Kicely, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Patrizio Guerin, della medesima diocesi.
23 » » Monsig. Libanio Lafayette, della diocesi di Pouso Alegre.
» » » Monsig. Teofilo Guimares, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giovanni M. Langlois, della diocesi di Lafayette.
» » » Monsig. Guglielmo J. Teurlings, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Alvaro Giuseppe de Lima, dell'archidiocesi di S. Luigi del Maragnano.
» » » Monsig. Francesco Saverio Eberle, della diocesi di Augsburg.
» » » Monsig. Giuseppe Maria Friesenegger, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Federico Mueller, della medesima diocesi.
24 » » Monsig. Giacomo Schäfer, della diocesi di Magonza.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Commenda dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

16 marzo 1925. Al sig. barone Leone de Villenfange de Vogelsanck, della diocesi di Liegi.
13 giugno » Al sig. Luigi Heinzel, dell'archidiocesi di Zagabria.
20 » » Al sig. Edmondo Mouffe, della diocesi di Namur.
» » » Al sig. avv. Ugo Baur, dell'archidiocesi di Friburgo.
21 » » Al sig. dott. Giuseppe Puetz, dell'archidiocesi di Colonia.
23 » » Al sig. Stefano Strausz, della diocesi di Strigonia.
24 » » Al sig. Giuseppe Weydmann, di Strasburgo.
25 » » Al sig. Francesco Saverio Anacleto Da Silva, della diocesi di Macao.
27 » » Al sig. Giovanni Gaillot, della diocesi di La Rochelle.
30 » » Al sig. Pietro Paolo Wiegman, della diocesi di Haarlem.

6 luglio 1925. Al sig. marchese Luigi Carlotti, della diocesi di Verona.
7 » » Al sig. Desiderio de Farkaš, dell'archidiocesi di Zagabria.
8 » » Al sig. Antonio Revello, della diocesi di Cuneo.
9 » » Al sig. prof. Giuseppe Limburg, dell'archidiocesi di Wratislavia.
» » » Al sig. conte Ettore Cagninacci, della diocesi di Ajaccio.
21 » » Al sig. Carlo Scotti (Roma).
22 » » Al sig. Garebed Matossian, della diocesi di Alessandria d'Egitto, di rito armeno.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

3 febbraio 1925. Al sig. Gennaro Balsimelli, dell'archidiocesi di Napoli.
14 maggio » Al sig. Stefano Aperio Bella (Costantinopoli).
21 giugno » Al sig. Augusto Broussier, della diocesi di Namur.
» » » Al signor Adolfo de Moffarts, della medesima diocesi.
24 » » Al sig. Giorgio Jensen, del vicariato apostolico di Danimarca.
» » » Al sig. Antonio Bon (Indocina).
» » » Al sig. Francesco Pluijmackers, della diocesi di Ruremonda.
27 » » Al sig. Giuseppe Eloy, della diocesi di Arras.
» » » Al sig. Pietro Vismans, della diocesi di Haarlem.
30 » » Al sig. Giovanni Ramboldo van der Laus, della diocesi di Bois-le-duc.
» » » Al sig. Pellegrino Origoni, dell'archidiocesi di Milano.
» » » Al sig. avv. Giulio Besozzi, della medesima archidiocesi.
4 luglio » Al sig. Osvaldo Martin, dell'archidiocesi di Calcutta.
» » » Al sig. Giorgio Faulkner, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Costantino Panioty, della medesima archidiocesi.
5 » » Al sig. Leone Andrea Lemoine, dell'archidiocesi di Parigi.
» » » Al sig. Giuseppe A. U. Steinweg, dell'archidiocesi di Utrecht.
13 » » Al sig. Giuseppe Mancini (Roma).
» » » Al sig. Saverio Le Tourneau della Perraudièrre, della diocesi di Laval.
21 » » Al sig. Ludovico Clemens, della diocesi di Paderborn.
22 » » Al sig. Guglielmo d'Arcy, dell'archidiocesi di Liverpool.
23 » » Al sig. Tommaso Gordon Hensler, della diocesi di Southwark.
24 » » Al sig. Davide J. Champion, della diocesi di Cleveland.
25 » » Al sig. Paolo Tillette de Mautort, della diocesi di Amiens.

La Gran Croce dell'Ordine di San Silvestro Papa:

24 luglio 1925. Al sig. barone Oscar Mitis, dell'archidiocesi di Vienna.

La Commenda dell'Ordine di San Silvestro Papa:

30 giugno 1925. Al sig. dott. Giacomo Cecconi, della diocesi di Fano.
10 luglio « Al sig. Egidio Legnani, dell'archidiocesi di Milano.
14 » » Al sig. Paolo Coupleux, della diocesi di Lilla.
24 » » Al sig. dott. Enrico Battagliotti, dell'archidiocesi di Torino.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Silvestro Papa:

6 luglio 1925. Al sig. Vittore Calvo, Aiutante di Camera di S. M. il Re di Spagna.
9 » » Al sig. Carlo Belloni, della diocesi di Adria.
» » » Al sig. Ignazio Ferrari, della medesima diocesi.
13 » » Al sig. Adolfo Lohmiller, della diocesi di Rottenburg.
14 » » Al sig. Eligio Coupleux, della diocesi di Lilla.
» » » Al sig. Leone Coupleux, della medesima diocesi.
21 » » Al sig. Faustino Bonomi, della diocesi di Brescia.
24 » » Al sig. dott. Giuseppe Mayr, dell'archidiocesi di Vienna.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Revma Monsig. Maggiordomo, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S.:

23 maggio 1925. Monsig. Venceslao Binder, dell'archidiocesi di Vienna.
» » » Monsig. Giovanni Ellinger, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Carlo Handloss, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Francesco Hlawati, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Andrea Huber, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Teodoro Innitzer, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Lehner, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giovanni Lhotta, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Michele Mayer, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Leopoldo Metzger, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Engelberto Müller, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Guglielmo Panesch, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Pascher, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Vittore Schmidt, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giovanni Spens-Booden, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Carlo Weczersik, della medesima archidiocesi.

23 maggio 1925. Monsig. Giovanni Grippel, della archidiocesi di Vienna.
» » » Monsig. Giacomo Fried, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giovanni Mörzinger, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Ernesto Tomek, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Wagner, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Francesco Zehentbauer, della medesima archidiocesi.
20 giugno » Monsig. Giovanni Battista Gerber, della diocesi di Erbipoli.
» » » Monsig. Ivone Fischer, della medesima diocesi.
25 » » Monsig. Giuseppe Monticone (Roma).
» » » Monsig. Leonardo Cercone (Roma).
27 » » Monsig. Stefano Momidtowski, della diocesi di Premislia.
» » » Monsig. Teofilo Chciuk, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Adalberto Szmyd, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Matteo Czopoz, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Ignazio Kutakowski, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Francesco Majcher, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Valentino Mazanek, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Sigismondo Meski, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Niewodowski, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Bronislao Swieykowski, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Adalberto Szafrański, della medesima diocesi.
» » « Monsig. Giuseppe Brockhoff, della diocesi di Paderborn.
» » » Monsig. Gregorio Benavides, della diocesi di Alajuela.
» » » Monsig. Giovanni Vincenzo Solis, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Luigi Leipold, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Ferdinando Riegler, della diocesi di Secovia.
» » » Monsig. Giulio Slivka, della diocesi di Budweis.
» » » Monsig. Vincenzo Fernando (Ceylan).
30 » » Monsig. Giuseppe Gentili, della diocesi di Fano.
» » » Monsig. Alessandro Rivelli, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Stefano Bakšić, dell'archidiocesi di Zagabria.
1 luglio » Monsig. Gioacchino Sansonetti, della diocesi di Lecce.
» » » Monsig. Gioacchino Pascali, della medesima diocesi.
3 » » Monsig. Francesco Auling, della diocesi di Münster.
4 » » Monsig. Vincenzo Stermeczky, della diocesi di Alba Reale.
9 » » Monsig. Domenico Belmonte, della diocesi di Ariano.
11 » » Monsig. Antonio Olyntho de Paiva Dutra, della diocesi di Pouso Alegre.
» » » Monsig. Giovanni Calazans Nogueira, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Antonio Furtado de Mendonça, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giovanni Battista Rigotti, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Pietro Giuseppe da Silva Brito, della medesima diocesi.

11 luglio 1925. Monsig. Gentile Moura Vianna, dell'archidiocesi di S. Luigi del Maragnano.
» » » Monsig. Gregorio Luigi de Barros, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Gioacchino Martino Dorado, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Braulio Nuñez, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Filippo Condurú Pacheco, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Antonio Schwab, della diocesi di Augsburg.
13 » » Monsig. Luigi Merhar, della diocesi di Lubiana.
22 » » Monsig. Antonio Grava, della diocesi di Ceneda.
» » » Monsig. Giuseppe Messner, della diocesi di S. Gallo.

Camerieri segreti di Spada e Cappa Suprannumerari di S. S.:

28 ottobre 1924. Il sig. principe Severino Swiatopolk-Czertwertynsky, della diocesi di Lublino.
30 giugno 1925. Il sig. marchese Giuseppe M. Durazzo, dell'archidiocesi di Genova.
8 luglio » Il sig. Giuseppe Botas Campos, della diocesi di León.
23 » » Il sig. nobile Giovanni Kamieński, della diocesi di Wilna.
24 » » Il sig. barone Francesco Lopez y Royo, della diocesi di Lecce.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

16 aprile 1925. Monsig. Giovanni Rosso, dell'archidiocesi Torino.
23 maggio » Monsig. Teodoro Gürtler, dell'archidiocesi di Vienna.
» » » Monsig. Ferdinando Heinz, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Riccardo Jock, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giacomo Pich, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Guglielmo Pichelr, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Leopoldo Rossmiller, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Augusto Schaurhofer, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Leopoldo Schranzhofer, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Carlo Straniak, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Teodoro Stief, della stessa archidiocesi.
» » » Monsig. Rodolfo Wimmer, dalla medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Carlo Drexler, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giovanni Gartner, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Luigi Hackenberg, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Miklas, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Süpp, della medesima archidiocesi.
1 luglio » Monsig. Fortunato Giuseppe Mantovani, dell'archidiocesi di Verona.

1 luglio 1925. Monsig. Angelo Vieira de Sampaio, della diocesi di Petrolina.
» » » Monsig. Antonio Giuseppe da Costa Rego, della medesima diocesi.
« » » Monsig. Giuseppe Esteves Guedes, della diocesi di Arassuahy.
3 » » Monsig. Pietro Ravelli (Roma).
4 » » Monsig. Tiburzio Rejöd, della diocesi di Transilvania.
11 » » Monsig. Giuseppe Canterucci, della diocesi di S. Marco e Bisignano.
13 » » Monsig. Antonio Barreca (Roma).
22 » » Monsig. Silvio Attilio Sericano, della diocesi di Tortona.
24 » » Monsig. Domenico Costero, della diocesi d'Ivrea.
25 » » Monsig. Stefano Szabó, dell'archidiocesi di Colocza.
» » » Monsig. Francesco Kujáni, della medesima archidiocesi.

Camerieri d'onore di Spada e Cappa Soprannumerari di S. S.:

27 giugno 1925. Il sig. Vladimiro Kaczorowski, della diocesi di Premislia (r. lat.).
» » » Il sig. Stanislao Goliński, della medesima diocesi.
» » » Il sig. Giuseppe Kçdzierski, della medesima diocesi.
1 luglio 1925. Il cav. Giuseppe Vagliasindi, dell'archidiocesi di Catania.
23 » » Il sig. Giovanni B. Ebner, dell'archidiocesi di Vienna.

Cappellani d'onore extra Urbem.

23 maggio 1925. Monsig. Gottardo Blümel, dell'archidiocesi di Vienna.
» » » Monsig. Ferdinando Guschl, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Arturo Lauf, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Schulenburg, della medesima diocesi.
30 giugno » Monsig. Ferdinando Gambardella, dell'archidiocesi di Amalfi.
1 luglio » Monsig. Leone Greco, della diocesi di Lecce.
» » » Monsig. Vincenzo Riezzo, della medesima diocesi.
23 » » Monsig. Emilio Visintainer, della diocesi di Trento.
25 » » Monsig. Francesco Erdey, dell'archidiocesi di Colocza.

Cameriere d'onore extra Urbem.

23 maggio 1925. Monsig. Giuseppe Scheiner, dell'archidiocesi di Vienna.

NECROLOGIO

17 luglio 1925. Monsig. Enrico Lorenzo Janssens, Vescovo tit. di Betsaida.
19 » » Emo Sig. Card. Ludovico Nazario Bégin, del titolo dei Ss. Vitale, Gervasio e Protasio, Arcivescovo di Quebec.
» » » Monsig. Luca Pappafava, Vescovo di Lesina.